

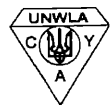
РІК LXIII, Ч. 7-8

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ – 2006 – JULY-AUGUST

№ 7-8, VOL. LXIII

НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

РІК LXIII

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ

Ч. 7-8

Головний редактор – **Ірена Чабан**
 Редактор англомовної частини – **Тамара Стадниченко**
 Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Галія Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**
Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СУА

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:
203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СУА \$25.00

Для інших передплатників \$30.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$40.00

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

VOL. LXIII

JULY-AUGUST

№ 7-8

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
 English Editor – **Tamara Stadnychenko**
 Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetskyj**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kyrypa**, **Marta Tarnawskyj**
Kateryna Nemyra – Press

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:
203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$30.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$40.00

ЗМІСТ

Іван Гнатюк. Любів її...	1
Володимир Нероденко. Розповідає народний календар	2
Богдан Кравців. Папороть	3
Світлана Кузьменко. За морями й горами	3
Іван Денисюк, Тамара Скрипка. До історії одруження Івана Франка	4
Іван Франко. З "Другого жмутку"	5
Леонід Куценко. "А ми ж тую червону калину..."	7
Галина Кирпа. Спілкування на рівні серця	9
Ганна Чубач. Журавка	11
Чия мова найбагатша?	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Ukraine's First Lady, Ukraine's Children, and the UNWLA	15
Ivan Franko and the Feminist Movement	16
Bozhena Olshaniwsky. Branch 86 Celebrates the Life and Literature of Ivan Franko	17
Ihor Magun. A Travel Primer	18
Fruity, Fun, and Fabulous Summer Desserts	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СУА	21
Діяльність округ і відділів СУА	23
Переступили межу вічності	28
Добродійство	31
Нашим дітям	34

Мистецьке оформлення обкладинки Гані Кріль.

Підписано до друку 22 червня 2006 р.

Ірина Куровицька, голова СУА. Ірена Чабан, головний редактор.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копії, що були поміщені чи переспані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.
 1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012
 Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

**Передплати за журнал "Наше Життя"
 просимо присилати на адресу канцелярії СУА у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003**

**Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc.
 203 Second Avenue, New York, NY 10003**

Сердечно вітаємо з Днями Незалежності України!

Любіть її – не вірте суесловам,
У лютий час запроданства – любіть,
Не завдавайте болю їй ні словом,
Ні помислом, що раниць мимохіть.

Назло усім, і лживим патріотам,
І ворогам – любіть її святу,
Любіть, як матір, кинуту під плотом,
Чи віддану на поглум сироту.

Сам Бог велів любити Україну –
Нещасний край манкуртів і заброд, –
Любіть її не ідолопоклінно,
А як життя, як долю. Як народ!

Хай оскверняють ниці фарисеї
Її ім'я і пам'ять лихоліть,
Любіть до смерти й, гинучи за неї,
Своєю кров'ю – волю освятіть!

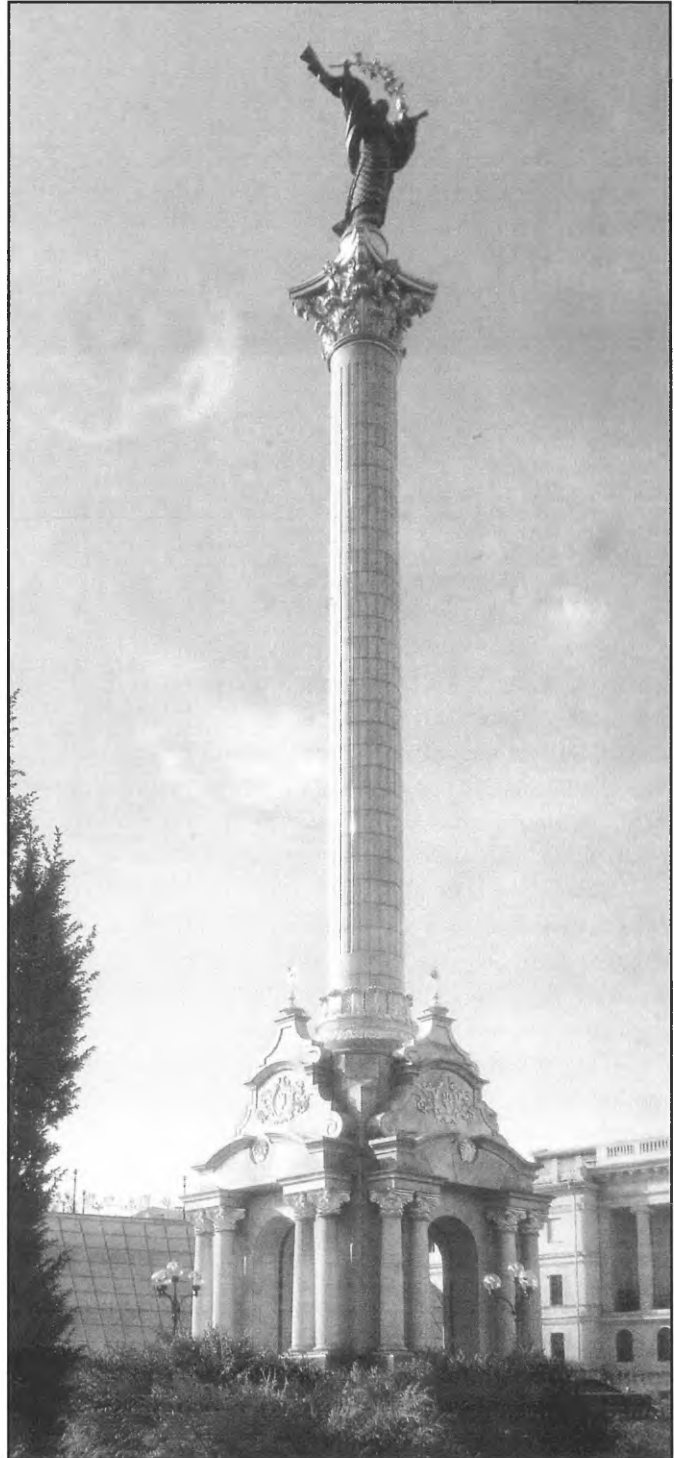
Іван Гнатюк

**Спонзоруємо цю кольорову
обкладинку
нашим дітям і внукам
словами Тараса Шевченка
з Послання...”:**

**«І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь».**

**Роксоляна і Михайло
Яримовичі**

*Монумент Незалежності України. Скульптор А. Куц. 2001.
“Київ”. Фотоальбом. Вид. “Мистецтво”, 2004.*

Небо України.

Світлила І. Чабан.

РОЗПОВІДАЄ НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

СЕРПЕНЬ

Володимир НЕРОДЕНКО

Нема нічого дивного в тому, що один із місяців українського календаря носить назву тепер майже забутого знаряддя праці. Серп ще донедавна був настільки ж необхідний для збирання врожаю, як, мабуть, і п'ять тисяч років тому для носіїв трипільської культури, що жили на берегах Дніпра, Росі, Дністра.

Серпневі – місяцю – понад п'ять тисяч років. Стільки ж часу в свідомості нашого народу окреслено виступає певна пора з розповіді часу від жнив, від сіяння до сіяння, чи від одного збирання березового соку до другого.

Так, можливо, і було. Та все ж серпень починається від жнив, бо пора дозрівання хліба не кожного літа припадає на один і той же час. Бувало й таке, що серпень приходив на землю вже прикрашений золотавими копами нового врожаю.

А інколи липневі грози затягувались, що люди навіть і не помічали приходу місяця жнив. Страшні грозові ночі кінця липня й початку серпня, що в народі зветься горобиними (бо від сильної блискавки та грому навіть горобці заснути не можуть), були одним із джерел творення того фантастичного персоніфікованого мережива народних уявлень про навколишній світ,

продовження хитросплетінь життя й боротьби найрізноманітніших сил природи.

Та й справді, що сталося дивної купалової ночі з Ладодою чи Мареною? Якщо вони не покинули землі, то чому ж сонце повернуло на осінь? Чому носиться над землею грізний Перун із громами та блискавками? Щось трагічне сталося в житті величного воїна, що гіркі сльози лле навіть Погода.

Так і знай, якщо першого серпня засльозиться, то вся осінь буде дощовою, а то ще й горіхи вимокнуть... Чуєте, горіх! Це той загадковий куц, що інколи зацвітає золотою квіткою купалової ночі. На початку серпня Перун покидає землю і відправляється на луки славного Даж-Бога. Баби – народ хитрий і достеменно всезнаючий – не пропустять цей день. Спитайте бабу Ониську, чому в неї вродила така густа та біла капуста. Баба відповість вам, що то тільки від горщика, яким вона накрила капусту на Іллю... Так, так, на Іллю, бо баба вже не знає про Перуна.

Чому хмари перестали слухатися вітрів? Поки був Перун на землі, був і певний лад у всьому. Полишив Перун землю... Вітер віє в один бік, а хмари пливуть в інший. Диво-дивина! А хіба ползеш тепер у воду, коли туди повернулись за Перуном Мавки, Нав'ї, Водяники, Криниці? Та й тепер баба Ониська після Іллі не ползе у воду.

Хоча грізний громовержець і покинув землю, добрих хліборобів лякав деякий час зухвалий Перунович Палій, якого в деяких місцях називали й Паликопом.

Та все ж Серпень – місяць достатку. Вже давно зжато перший сніп і справлено зажинки, спечено обов'язкову хлібину з нового врожаю, освячено мак і квіти, городину й садовину, а хороші господарі почастують вас іще й молодими стільниками. Наближається кінець літа. *Прийшов Спас, бери рукавички про запас.*

Завершуються жнива. Що в наш час жнива? Могутня техніка зняла з хлібороба цей важкий, копіткий і виснажливий труд, витіснила потребу в досвітанковому й вечірньому житті...

Традиція буває різною. Ніхто не сваритиме тих механізаторів, що в безкрайому пшеничному полі залишили клаптик недожатої пшениці. І немає нічого вартого осуду в тому, коли кращі трудівниці села дожнуть серпами те поле і зав'яжуть бороду Польовику, перевеслом скрутять урожайні вінки. І як багато віків тому, попливе той вінок з поля до села, попливе на хвилях рідної пісні...

(„Ранок”, ч. 8, 1968, Київ)

Богдан КРАВЦІВ

ПАПОРОТЬ

Камень росте без коріння,
вода біжить без повода,
папороть цвіте да без цвіту.

/З русальних пісень, зібраних П. Кулішем/

Займеться розцвітом рясним хвилина,
заснована в пісень купальних нить –
і літо нам звитягу засурмить
і буде ніч, як море, по коліна.

На плеса п'їтьми й вод майне берлина
окриленого захвату, й на мить
багряним, ярим вихром завихрить
вогниста квітка – вічна і хвилинна.

Порвемося до неї – і повірим,
що ми боги, що наші світ і світло,
що рай відкрили золоті ключі...

І ранком, відвороженим і сірим,
шукати підемо за тим, що квітло
нам прибагом нездійсненим вночі.

Світлана КУЗЬМЕНКО

ЗА МОРЯМИ Й ГОРАМИ

За морями й горами – променем мені –
В дні погожі і похмурі. Дивним сном у сні:

У серпанках райдужних, ніжна у собі
Розпростерла в обіймах далі голубі,

Перемита росами, чиста і ясна –
Замість стрічки – сонце в косах, а в очах весна.

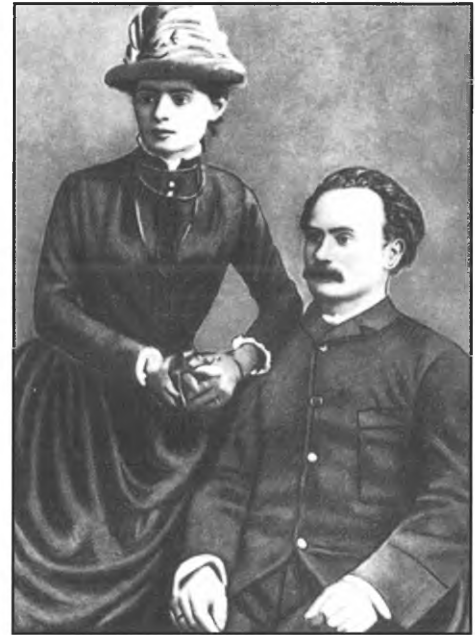
Усміхом веселковим світиться здаля –
Прадідівська, батьківська і моя земля.

Ярослав Стадник. „Купалова ніч”. Полотно, олія, 1996.

ДО ІСТОРІЇ ОДРУЖЕННЯ ІВАНА ФРАНКА

27 серпня виповнюється 150 років з дня народження Івана Яковича Франка, визначного українського письменника, етнографа, публіциста, мислителя. Однією з важливих і органічних частин суспільного світогляду І. Франка була проблема емансипації жінки. Його взаємовідносини з піонерками жіночого руху Наталією Кобринською та Уляною Кравченко є незаперечним доказом Франкового зацікавлення проблемою фемінізму. Зокрема, його участь у жіночому альманасі “Перший вінок” зводилася не лише до організаційного керівництва: він, як з’ясувалося, був анонімним редактором, і без нього книжка навряд чи з’явилася б. І. Франко був також одним з ініціаторів заснування жіночої газети. Однак Н. Кобринська не підтримала цієї ініціативи і видавала збірник “Наша доля”. Не менш важливою була його підтримка і заохочування жінок до літературної праці. Згадаймо у цьому контексті сестер Ольгу й Михайлину Рошкевич, Клементину Попович, Олену Бажанську, Анну Павлик, Уляну Кравченко. Та лише Наталія Кобринська і Уляна Кравченко виправдали підтримку І. Франка й зайняли помітне місце в історії української літератури і жіночого руху.

Іван Франко з дружиною.

Відносини Франка з Н. Кобринською були виключно ділові. Франкові взаємини з У. Кравченко Марія Деркач назвала “дружбою, що межувала з коханням”. В Уляни це справді було глибоке і вірне кохання, а у Франка – лише симпатія. Упродовж 33 років його симпатія набувала різних відтінків – здебільшого у листах до Уляни, бо зустрічалися вони дуже рідко. У. Кравченко усе своє життя ревно зберігала його листи, неохоче ділилася спогадами, бо для неї “кохання у всій його красі і терпінню, як невмируща несповнена туга, що до смерти лишається мрією”. Ці слова вона написала у 77 років, зберігши мовчазну вірність своєму кохання.

Як відомо, серце Франка заповняла не ніжна, благородна Уляна Кравченко, а – то прагматична Ольга Рошкевич, то чужинка-красуня Целіна Журовська. Все ж дружиною і товаришкою доля готувала йому іншу жінку. Спочатку подамо коротеньку передісторію налагодження дружніх і ділових контактів між українською інтелігенцією “з-під імперської Росії” та “з-під Австро-Угорщини” у другій половині XIX ст.

Почалося все з подорожі Михайла Драгоманова за кордон, під час якої він відкрив

Галичину й Буковину; його ентузіастичному захопленню від них не було меж. П. Житецький запропонував навіть назвати Михайла Петровича Михайлом Галицьким. Драгоманов потім скористався цим і підписував так свої твори.

Відвідавши на початку 1870-х років Львів, Михайло Петрович не оминув нагоди зайти до університету, щоб послухати лекцію українською мовою з рідної літератури. Адже тут уперше в Україні, ще в 1848 році, відкрилася катедра української філології. Щоправда, лекція професора О. Огоновського не надто захопила ерудита Драгоманова. Проте студенти виявились цікавішими від їхнього педагога, бо ж були серед них Іван Франко та Михайло Павлик. З ними він вів кореспонденцію до останніх своїх днів; був для них наставником і батьком. Повернувшись до Києва, розповідав Драгоманов своїм близьким і про Франка. Про це пише в автобіографії його сестра Ольга Петрівна Драгоманова-Косач (літературний псевдонім Олена Пчілка). Отже, з уст брата вона вперше почула про Франка. Відтоді Олена Пчілка намагалася брати участь у виданні Франка-Павлика – у “Громадському друзі” – і навіть частково фінансувала його.

У середині листопада 1878 р. Франко сповіщав Драгоманова, що одержав від Олени Пчілки статтю про чиновників (цю статтю пізніше забрала поліція під час обшуку), а з його листа від 2 січня 1879 р. дізнаємося, що він мав можливість познайомитися з Оленою Пчілкою та її чоловіком Петром Косачем особисто. У 1880-х роках, працюючи в редакціях “Світу”, “Зорі”, Франко листується з Оленою Пчілкою. Він цінує її як письменницю й запрошує до співпраці. В такий спосіб між ними зав’язалося жваве листування. Радилася Ольга Петрівна з Франком стосовно долі Михайла Драгоманова, який тяжко захворів і перебував у злиднях. Франко ж писав сестрі Драгоманова: “Віддавна вже привик я уважати в нім другого батька (першого я мало й затямив), духовного батька”. Радив, щоб він переїхав у Галичину. Одночасно йде мова в листах обох кореспондентів про літературні справи, про Пчілчині твори, які вона посилає до “Зорі”. А між рядками – несмілі, тихі натяки про “одну особу”. Тією особою була киянка Ольга Хоружинська – наречена Франка. Він, нарешті, відважується при “вродженій у неї неохоті до переписки (у неї – в Ольги Хоружинської. – Авт.) попросити Олену Пчілку сказати “щирий суд про сю особу, радий почути від Вас дещо більше”. “Погляньте Ви своїми жіночими очима і скажіть опісля так, як би своєму синові по щирости сказали”. Ольга Петрівна “поглянула”. Придивилася пильніше до молоденької Олі Хоружинської, з якою раніше рідко зустрічалася, про яку раніше небагато знала. Щоправда, родина Косачів із родиною Ольги Хорунжинської була здружена. Чоловік її сестри Антоніни Єлисей Трегубов належав до київської “Громади”, як і Петро Косач. Трегубови не раз гостювали в Колодяжному, особливо Єлисей Трегубов любив приїздити сюди на полювання. Олена Пчілка навіть присвятила йому вірша. Чоловік іншої сестри Олександри В. Ігнатович також був членом “Старої Громади”.

Та все ж, що відповідь Олена Пчілка Франкові, який згорає з цікавості, чекаючи відповіді? “Отже тепер, під час мого пробування в Києві, ми таки й добре пізналися з нею (з Ольгою Хоружинською. – Авт.) Отже, скажу Вам – це золото, не дівчина! Она просто очарувала мене! Яка она мила, щира, добра, симпатична і до того як она розвилась за сі роки, як

Іван ФРАНКО

З „Другого жмутку” (1895)

Чому не смієшся ніколи?
Чи в твоєму серці зима,
І горе зморозило душу,
Що сміху у горлі нема?

Чому не смієшся ніколи?
Чи, може, лежить який гріх
Великий на твоєму сумлінні
І здавлює радісний сміх?

Лежить якийсь смуток таємний
На твоєму чудовім чолі,
І усміх твій – наче під осінь
Всміхається сонце у млі.

* * *

Як почувеш вночі край свого вікна,
Що щось плаче і хлипає важко,
Не тривожся зовсім, не збавляй собі сна,
Не дивися в той бік, моя пташко!

Се не та сирота, що без мами блука,
Не голодний жебрак, моя зірко;
Се розпука моя, невтишима тоска,
Се любов моя плаче так гірко.

проїнялась ідеєю українства! [...] Але ж тепер она навіть вродою здавалась мені кращою. Не розумію, як могла мені перше більш сподобатись її сестра, панна Саня! Та “Олеся” ж далеко краща! Очерти лиця в Ольги далеко тонші, виразніші, вся постать зграбніша! А врода, – як собі хочете, – багацько значить! Отже, думаю я, що в панні Олесі знайдете Ви собі не лише хорошеньку милу, а ще до того й змислену дружину – спільницю ваших думок, переконань і праці. А се тепер велика річ... Ви говорили колись о шлюбі як о причалі, де можна гоїти рани душі, здобуті на ідейнім бойовищі”. Так поглянула своїми жіночими очима сестра того, котрий був другим батьком Франкові, на його наречену і по щирости (як своєму синові) написала характеристику Ольги, яка мала ту слабкість, що не конче любила писати листи, навіть нареченому, вважаючи, що з кореспонденції неможливо визначити характер людини. Мабуть, словопохвала Косачевої на терезах вагань нареченого

заважило рішуче: Франко одружився з Ольгою Хоружинською. Зворушена “сваха” своєю радістю, свій тріумф висловлює у поезії, присвяченій цій події, у вірші, написаному, очевидно, експромтом – невивглаженому, але зате якому схвильованому.

Пані Олені Франковії

*З коханцем серце поєднавши,
У щасті спільнім потопавши,
Згадайте інколи і нас,
Друзів прихильних тут до Вас!*

*Нехай далека та країна,
Куди Вас повезе дружина,
Нагадає країну другу,
Де серце oddали Ви другу,*

*Де Ви зросли, де Ваша думка
З добром кохалась, як голубка,
Де першії були враження
Рідного краю і служення*

*Україні Ваше почалось,
Всім чулим серцем пройнялось!
Подаймо руку на прощання!
Та не прощаймося зовсім!*

*Назавжди любес пріяння
До Вас у серцеві моїм!
Згадайте ж інколи і нас –
Друзів прихильних тут до Вас, –
З коханцем серце поєднавши,
З ним в щасті спільнім потопавши.*

Олена Пчілка

4 мая – день, котрий Ви будете пам'ятати завжди.

Олена Пчілка не любила у листах ставити дат, але день шлюбу своїх друзів відзначила, сказав би Катул, “білим каменем” – віршем і датою під ним, не зазначивши, щоправда, року (1886-го). А ще перед шлюбом Ольги з Іваном Франком запросила молоде подружжя до себе в Колодяжне в гості, про що дізнаємося з листа нареченого від 28 березня 1886 року. “Олені Пчілці низенько кланяюсь і дочку її (хоч незнакому мені особисто, але знану по письмам) поздоровляю, її запросини пробути кілька день в Колодяжному дуже мене врадували, і я радо на се згоджуюсь, тим більше, що багато дечого буду мав з нею поговорити”.

Олена Пчілка не тільки дала напрочуд прихильну оцінку особі Ольги Хоружинської, а й Іванові Франкові у листі до нього: “... Моя повага до Вас далеко ще більша, ніж Ви взагалі можете думати, не чувши від мене ніколи про се.

Перш усього Ви знаєте, що я Вас як писемовця ставлю вище всіх наших пишучих, як в Галичині, так і в Україні. Ви талановитіші всіх”.

Молоде подружжя не приїхало тоді, у травні 1886 року, після шлюбу в Києві до Колодяжного – подалося до Львова розпалювати своє домашнє вогнище.

Мине аж п'ять років, поки здійсниться мрія Олени Пчілки – гостювати Франків у Колодяжному. Олена Пчілка і Леся Українка, їдучи до Відня й повертаючись звідти, завжди відвідуватимуть сім'ю Франків у Львові.

Отже, 4 травня 1886 року О. Ф. Хоружинська стала “змисленною дружиною, спільницею думок, переконань і праці” українського генія Івана Франка. Походила Ольга Хоружинська з поміщицької родини, маєток якої був у селі Тимофіївці Сумського повіту Харківської губернії. В ранньому дитинстві вона осиротіла й стала жертвою жорстокого виховання своїх родичів-опікунів. Освіту здобула у Харківському Інституті благородних дівичь (заклад для дівчат дворянського походження). Франкова суджена досконало знала французьку, німецьку і англійську мови, прекрасно грала на фортепіано, любила театр, літературу і музику. Одружившись з І. Франком, Ольга дістала чималий посаг. Саме завдяки цьому І. Франко мав змогу здобути докторат у Віденському університеті. Однак бути дружиною і товаришкою такої незвичайної особистості, як І. Франко, нелегко. Адже для Ольги на першому місці була родина, а для Івана Франка – праця. На жаль, галицьке громадянство недоцінило жертвовности, яку ця високоосвічена жінка поклала на вівтар свого домашнього вогнища, та її заслуг перед українською культурою такою мірою, якою вона цього заслужила. Лише вдячні діти належно оцінять заслуги своєї матері, подадуть правдиві свідчення про її повсякчасну підтримку батькових зацікавлень і посильну допомогу в його праці. Про її редакторську і літературну діяльність засвідчує наявність її прізвища у тогочасних галицьких журналах.

Тож у ці ювілейні й святкові дні згадаймо і ту жінку, яка не лише любила Івана Франка, а й ділила його труди і будні, його успіхи і невдачі, якій, зрештою, не вистачило сил знести той тяжкий тягар, який упав на її зранену тяжким дитинством душу...

“А ми ж тую червону калину...”

Стрілецька пісня зазвучала в Україні десь в другій половині 80-их років минулого століття. Пригадую перше свято факультету української філології (тоді на хвилі перебудови та національного піднесення ми ініціювали створення окремого факультету) ми вирішили завершити виконанням зі сцени пісні „Ой, у лузі червона калина”. Чутка про це докотилася з наших репетицій до парткому, і на наш заключний концерт з’явився сам секретар парткому з комсомольським вожаком. Якби вони догадувалися, в яку халепу потраплять, то обійшли б актову залю десятою дорогою. Зізнаюся, що й для нас, організаторів та й самих учасників концерту, його фінал став цілковитою несподіванкою й досі до щему пам’ятною подією. Ще тільки зазвучали зі сцени перші акорди пісні, як несподівано для виконавців підвелася на ноги переповнена студентами зала, і спершу несміливо, а тоді на повний голос підхопила пісню.

Мушу нагадати, що йдеться про грудень 1989, що для багатьох студентів і викладачів та пісня і той спів стали актом пробудження, актом переборення страху, що десятиліттями плекався імперськими силами. Це вже пізніше пісня звично лунатиме на усіх наших зібраннях, стане традиційною. Тоді ж вона творила душі студентів і викладачів. Щоправда, не всіх. На чільних місцях, у першому ряду центрального проходу, якраз посередині залі, залишилися мовчки сидіти лише двоє секретарів – партійний і комсомольський. Це бачили наші студенти і зривалися на фальцет і фортисимо, виспівуючи: „Марширують наші добровольці у кривавий тан, / Визволяти наших українців з московських кайдан”.

Десь тоді ж я зробив несподіване для себе відкриття, пов’язане з піснями Січових Стрільців, віднайшовши у фолкльорних записах наших студентів, що збиралися традиційними щорічними експедиціями, варіанти текстів стрілецьких пісень, записаних експедиціями у ті роки, коли ми ще не чули про стрілецьку пісню у нашому краї. Для мене це була цілковита несподіванка. Як могло статися, що серед народних пісень, записаних у Добровеличківському районі, живуть і побутують пісні, які, здавалося, ось

тільки-тільки зазвучали у нас, прийшовши з Галичини? Розгадка прийшла швидко. Ми отримали чимало матеріалів про піврічне перебування Січових Стрільців у нашій степовій Україні. Дізналися, що вони жили у наших селах і містечках. До нас прийшли спогади січовиків про перебування на тодішній Єлисаветградщині. Включно з кумедними ситуаціями, пов’язаними, наприклад, зі згадуваною вже Добровеличківкою. Німецьке командування, – згадував усусівець Мирон Заклинський, – послало великий загін січовиків придушити селянське повстання в Добровеличківці. Містечко приготувалося до зустрічі, але було вкрай здивоване, що „німці”, які їхали їх усмиряти, співали українських пісень... Так і в’їхала з піснею колона усусів у місто, що збиралося зі зброєю в руках боронитися від чужинців. Але зустріч закінчилася... хлібом і сіллю та спільним великим концертом для цілого містечка. Можливо, тоді й залишилися усусівські пісні на Добровеличківщині.

Зрештою, відомо, що наш степовий край був вельми благодатний для примноження стрілецької пісні. Наприклад, збереглося кілька пісень, у яких згадується місто Єлисавет, так в часи УНР офіційно називали Єлисаветград (тепер, на жаль, і досі – Кіровоград). Наведу лише прощальну пісню Романа Купчинського „Як стрільці йшли з України” про залишення січовиками Єлисавета.

*Як стрільці йшли з України,
То сльози тремтіли в очах,
Бо кожен кидав там дівчину,
На тих широких, на тих розлогих степах.*

*Розвіялись мрії, рожевії
Мрії мої, ах мої
Та спомин про хвилі давнії,
Давнії остався мені.*

*В городі Єлисаветі
Тужили дівчата в той день,
І нило серце з розлуки,
І гас в грудях, і гас в очах огонь.*

*Розвіялись мрії, рожевії
Мрії мої, ах мої
Та спомин про хвилі давнії,
Давнії остався мені.*

*Поїзд мчався стрілою
На призабутий Запад,
А тільки пісня крилата
З димом буяла, з димом вертала назад.*

*Розвіялись мрії, рожевії
Мрії мої, ах мої
Та спомин про хвили давнії,
Давнії остався мені.*

Отже, край надихав до пісенної творчості поетів Романа Купчинського, Левка Лепкого, композитора Михайла Гайворонського, – про це вже доволі писалось, зокрема й автором цих рядків. Ті пісні на диво збереглися в пам'яті народній, переживши чужу їм владу.

Проте є в історії стрілецької піснетворчості одна вельми цікава сторінка, яка досі була обійдена увагою дослідників. А йдеться про титульний твір українського стрілецтва, про пісню „Ой, у лузі червона калина”, з якої ми розпочали нашу розмову. Річ у тім, що своєму народженню вона також завдячує центрально-українському степу в межиріччі Синюхи і Дніпра, подіям визвольних змагань, ось тільки в її основу лягла досить поширена в регіоні українська історична народна пісня „Розлилися круті бережечки”. Працюючи свого часу над навчальним посібником „До джерел історії краю” (1995), я звернув увагу на частотність записів цього народного твору в матеріалах фолкльорних експедицій, при тому, що в усіх відомих друкованих фолкльорних збірниках пісня представлена лише в єдиному варіанті. І запис той зроблено у 70-х роках ХІХ століття теж у нашому степовому краї, неподалік від Єлисавета – у селі Мар'янівка. Її текст було вміщено у збірнику „Исторические песни малорусского народа с объяснениями Вл. Антоновича и М. Драгоманова” (К., 1875. – Т. 2. Выпуск 1. – С. 50). Виходить, народну пісню було записано у місцях, де через півстоліття будуть розквартировані Січові Стрільці, а зміст історичної пісні навдивовижу був співзвучний часові й пафосу визвольних змагань за Державність. Адже ж безіменний автор народної пісні закликав козаків до повстання проти польського гніту, аби „свою славу Україну, / Гей, гей, та розвеселити!” Отже, історична пісня „Розлилися круті бережечки”

*Розлилися круті бережечки,
Гей, гей, по роздоллі;*

*Пожурились славні козаченьки,
Гей, гей, у неволі.
Гей ви, хлопці, ви, добрі молодці,
Гей, гей, не журіться, –
Посідляйте коні воронії,
Гей, гей, садовіться!
Та поїдем у чистеє поле,
Гей, гей, у Варшаву
Та наберем червоної китайки,
Гей, гей, та на славу!
Гей, щоб наша червона китайка,
Гей, гей, не злиняла,
Та щоб наша козацькая слава,
Гей, гей, не пропала!
Гей, щоб наша червона китайка,
Гей, гей, червоніла,
А щоб наша козацькая слава,
Гей, гей, не змарніла!
Гей, у лузі червона калина,
Гей, гей, похилилася;
Чогось наша славна Україна,
Гей, гей, засмутилася.
А ми ж тую червону калину.
Гей, гей, та піднімемо;
А ми ж свою славу Україну,
Гей, гей, та розвеселимо!*

Впізнали знайомі рядки із пісні „Ой у лузі червона калина”? Стараннями автора її тексту Степана Чарнецького фінальні рядки народної історичної пісні, народженої подіями Визвольної війни Богдана Хмельницького 1648-54 років, органічно вплелися в чотири строфи пісні, що народилася як твір для військового хору до вистави за трагедією В. Пачовського „Сонце руїни”, що її повертав до сценічного життя 1913 року С. Чарнецький як режисер. Власне, сценічна історія п'єси цілком виправдує плідне використання автором тексту народної пісні. А далі сталося те, на що, певно, не розраховував сам автор пісні. Вона перелилася за межі рампи сцени і фолкльоризувалася. Вже у серпні 1914 року пісню підхопили січові стрільці. Звідтоді з'явилося чимало її редакцій, вона стала гимном Українського січового стрілецтва. Лейтмотив історичної пісні став рефреном кожної строфи пісні січової: „А ми нашу славу Україну, гей, гей, розвеселимо”. Так народна пісня отримала нове дихання у пісні, що стала однією з улюблених в українському суспільстві, мимоволі засвідчивши історичну спадковість поколінь Богдана Хмельницького, Івана Мазепи, Симона Петлюри. І глибоко символічним мені бачиться

той факт, що пісня „Ой, у лузі червона калина похилилася....” із військом усусів 1918 року прийшла на степову козацьку землю, де свого часу було записано козацьку історичну пісню „Розлилися круті бережечки”.

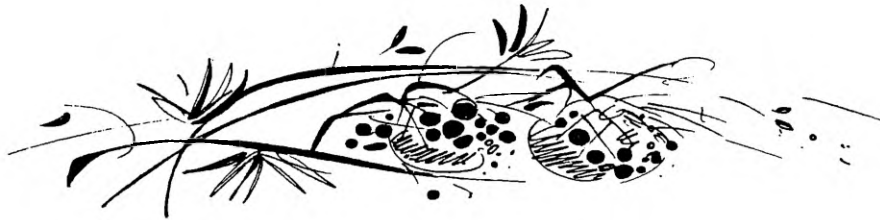
Степан ЧАРНЕЦЬКИЙ

Ой, у лузі червона калина похилилася,
Чогось наша славна Україна зажурилася,
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Марширують наші добровольці у кривавий тан,
Визволяти наших українців з московських кайдан.
А ми наших братів-українців визволимо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Гей, у полі ярої пшенички золотистий лан,
Розпочали Стрільці Українські з ворогами тан!
А ми тую ярую пшеничку ізберемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Як повіє буйнесенський вітер з широких степів,
Та прославить по всій Україні Січових Стрільців!
А ми тую стрілецьку славу збережемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

СПІЛКУВАННЯ НА РІВНІ СЕРЦЯ

Світлана Кузьменко (Грибінськ) народилася на Чернігівщині, а середню освіту вже здобувала в Німеччині. В Канаді живе з 1948. Вона – член Національної Співки письменників, автор понад десяти книжок. Під її пером народжується прекрасна поезія, проза та твори й переклади англомовної літератури для дітей. Україну вона відвідала лише 1997 року, видавши тут свою поетичну збірку “Волошка в житніх полях”. Тут, в Україні, нещодавно побачила світ і прекрасна збірка поезій її чоловіка, знаного в діаспорі поета Бориса Олександрова (1921-1979). Однак Україна для Світлани Кузьменко не обмежується самими відвідинами, вона спілкується з нею повсякчас – на рівні серця. Ви самі переконаєтеся в цьому, прочитавши нашу з нею розмову.

**Пані Світлано, Ви покинули Україну 1943 року. Чи думалося Вам тоді, що то на-
завжди?**

Тоді їхало на Захід багато людей – тисячі, здебільша кіньми з возами (як і я з батьком і молодшим братом). Дорослі вважали, що гіршого від того, що вони вже пережили, мабуть, бути не може. Хіба ж дітям усе пояснювалося? А дітям кожна подорож – це ж пригоди! Ні, не думалося, що назавжди! Бо ж навіть не зналося: куди? Вже через тиждень люди сумували за

Світлана Кузьменко (ліворуч) гостює в Галини Курти у Києві.

домом. Сумувала і я, і чим далі, тим більше. Незручності в дорозі, непевність, невідомість давали себе знати. Але все ж людям вірилося, що згодом усе повернеться на краще для України й вони повернуться, інша думка навіть була неприпустима. Їхалося в невідоме. Хоч у нас за кордоном був рідний батьків брат з родиною, який молоденьким вояком української армії опинився в Чехії. Там, грузячи вночі вантажі на пароплави, він удень вчився в Падебрадській Академії, потім одружився з дочкою професора Академії, киянкою. Пізніше він із роди-

ною жив і працював у Галичині. До часу нашого виїзду батько через український часопис у Галичині вже свого цього брата віднайшов.

Коли вперше до вас прийшло на душу Слово? Перший писаний рядок і враження від того?

Слово прийшло на душу дуже рано. То було сумне слово покривдженої долею дитини. Коли я надрукувала свій перший вірш у Канаді, хтось ніби водив моєю рукою, підписуючи його дівочим прізвисьмом покійної матері. Загалом я думаю, що мої найперші вірші лягли мені на душу саме через неї. Це моя мама була Кузьменко, вона померла, коли мені було три роки, але ніколи не помирала в моєму серці.

Ваша перша прочитана книжка? Ваші улюблені заняття?

Перша книжка, з якої мені читали, – “Кобзар”. Про це я написала в своєму спогаді “Мій найперший спогад”. І було то ще задовго до школи. Досі пам’ятаю стару, але добре видану книжку з ілюстраціями Шевченка. Можливо, я тоді до ладу ще й не розуміла її, але задушевне слово поета – його сердечність і мелодика – мене чарували. Пригадую, що я, коли вже навчилася читати, перечитувала й перечитувала “Катерину”, “Наймичку” та ін. А згодом прийшли й казки братів Грімм, Андерсена й інші. Й донині чи не найулюбленіші мої заняття – читати й думати.

Мрія дитинства – чи збулася вона?

Найперша мрія – щоб повернулася моя мама. Та хіба ж мрії збуваються? А життя з бігом часу вносить свої корективи, проблеми. Мрії замінюють надії. При кожній нагоді я хотіла вчитися: з тих шкіл, що були доступні в тих обставинах, з книжок, зі спостережень – власних і чужих. Зустріти свого лицаря на білому коні. Бути доброю мамою своїм дітям...

Чи легко було Вам зберігати рідну мову в родині? Чужина завше робить своє...

У тій мірі, як вона була осягнута в моїх синах – не тяжко, бо наша родина була завжди україномовна, а зокрема вдома. Для нас із чоловіком українська мова – рідна, ми обоє походили з україномовних родин. Для наших дітей українська мова була *першою* мовою в їхньому житті. Вони розмовляли нею завжди. Позакінчували суботні українські школи, курси Українознавства. Щоправда, вони не володіють нею так, як англійською, якою поздобували вищі освіти в

таких галузях науки, що вимагають бездоганного знання англійської. Ніколи наші сини не звернулися до нас із чоловіком іншою мовою, ніж українська, навіть у присутності своїх англійських приятелів, чого ми вже від них і не домагалися. Але вони казали, що їхнім приятелям-неукраїнцям українці подобалися й що ті раділи, коли наші хлопці брали їх із собою на якісь українські забави або на репетиції (інколи такі репетиції відбувалися в нас удома) драматичного гуртка (переважно там ставили гумористичні сценки з українського канадського життя). Їхні англійські канадські приятелі дуже радо ходили на репетиції й допомагали з декораціями і освітленням. Один англо-сакський приятель так уподобав собі той драматичний гурток, що ще довго після того, як наші хлопці перестали вже грати в артистів, не покидав його і керував відповідним освітленням сцени, навіть їздив із ними на виступи до інших міст Канади й Америки.

Поетичні збірки Вас та Вашого чоловіка Бориса Олександрова дуже гарно сприйняла і критика й читачі в Україні. Вам має бути це приємно?

Безумовно. Я з синами радію, що Борисові поезії промовляють людям в Україні. Та, мабуть, і не дивно, бо у його віршах багато хто у якійсь мірі бачить себе, принаймні, у якийсь період свого життя. Так само, як і тут – з тих, що добре знають українську мову і розуміють *поезію*, як *поезію*. Наш старший син каже, що у татових поезіях – елегантний вислів.

Чи задоволені Ви були своєю роботою в бібліотеці? Це водночас була робота з книгами й молоддю?

Так. Беручи до уваги все і, зокрема, перешкоди. Все було проти, здавалося. Ми ж приїхали в чужу країну без знання її мови, культури, обставин, без конкретного фаху (властиво, ніякого), без грошей і навіть без найважливіших речей побуту (але з книжками, які поназбиравали при різних нагодах – то хтось подарував, то було куплено, переважно це були таборіві видання. Єдине, що в нас було, – то це молодість і бажання працювати, щоб устійнити, затвердити своє місце під сонцем. Не висіти в повітрі. В Канаді я завжди працювала, а при кожній нагоді старалася поповнювати свої знання. Тоді наша родина складалася з п’яти осіб – чотирьох чоловіків, з яких двоє були діти, й мене. Матеріальні обставини змусили мене повер-

нутися до праці, коли мої діти були зовсім малі. Трохи пильнувати дітей допомагав Борисів батько, який жив з нами до смерті у віці 83 років. Моєму чоловікові довго з працею не щастило, і доводилося в ті часи відносно багато бути без праці чи підробляти принагідно. Стало ясно, що хтось із нас повинен піти вчитися. Вирішили, що Борис. Бо ж, по-перше, я вже хоч якусь працю маю. Вірили, що Борис після закінчення науки знайде працю хоч більш-менш за своїм покликанням (тоді в Канаді була потреба на бібліотекарів, а Борис же любив книжки і знав письменників). Бориса прийняли в Оттавський університет. Ми тоді жили на дві квартири, як кажуть (звичайно, для цього ще повинні були позичити гроші в українській кредитовій спілці). Але, виявилось, що рішення було зроблено правильно. Борис закінчив студії, і йому тоді пощастило з працею. Я закінчила свій бібліотечний вечірній курс в інституті, а вдень працювала на різних працях – на складі продуктів, що постачав їх до крамниць, в крамницях дитячого одягу, аптеці, в бюро перекладів тощо. А потім – найдовше – в бібліотеці Торонтського університету.

Улюблені Ваші письменники?

Починаючи від Тараса Шевченка, Лесі Українки, Коцюбинського... З сучасних – Ліна Костенко, Микола Вінграновський, раніший Іван Драч, але й багато інших, яких я люблю.

У яких країнах світу Вам доводилось бу- вати й жити?

Жила в Україні, Австрії (півроку й у Відні, переважно в підземеллі, бо тоді американці бомбардували місто), Німеччині, Канаді (56 років). Була в Польщі, Словаччині, Америці (багато разів, у різних її частинах, в Нью-Йорку, Вашингтоні, Філядельфії й ін. містах), Ямайці (коли ще жив Борис, ми були там з дітьми), Домініканській Республіці, Мехіко (тричі – там багато історичних пам'яток, зокрема, індіанської культури), Кубі. До речі, подорож до тих країн на островах звідси тоді була не дорога на наші гроші й безпечна.

І насамкінець, пані Світлано, що б Вам хотілося побажати наймолодшому поколінню нинішніх українців?

Мені не хотілося б будь-кого повчати, навіть і дітей. Але радитиму їм те, що радила своїм дітям: виростати патріотами своєї рідної країни України, тоді вони будуть для неї скарбом, а Україна має бути скарбом для них, працювати для України, хоч би де вони жили на земній кулі. Тоді буде справжня слава Україні та українцям.

Дякую, пані Світлано, за розмову й за поезію, яка, сподіваюсь, продовжить знайомство з Вами "на рівні серця".

Розмовляла Галина Курпа.

Ганна ЧУБАЧ

ЖУРАВКА

Моя хата в подільському житі,
Просто неба, на чорній землі.
Маю тільки думки необжиті
Та ще крила – небесно-земні.

Подіймаюся в небо щоранку
І в жита опускаюся знов.
Моя хата не має ганку,
Зате має тепло і любов.

Моя хата не має стелі –
Залітають вітри і дощі.
В ній сум і години веселі
Розбентежують спокій душі...

Зустрічаю піснями врочисто
Косовицю врожайного літа.
Я лечу не з великого міста,
Я – журавка з подільського жита...

Світлина Т. Д'Авіньон.

Замість фейлетона

ЧИЯ МОВА НАЙБАГАТША?

Було це давно – ще за старої Австрії. В купе поспішного поїзду Львів-Відень їхали чотири пасажири: англієць, німець, італієць і наш українець.

Говорили про різне і нарешті почали – про мови: чия мова краща, багатша, котрій належить світове майбутнє. Самозрозуміло – кожний вихваляв свою мову!

Англієць заявив, що Англія – це країна завойовників і великих мандрівників, які славу її мови рознесли по всьому світі. Англійська мова – це мова Шекспіра, Байрона, Діккенса, Ньютона, Дарвіна та інших великих письменників і науковців. Очевидно, англійська мова – це світова мова!

Гордовитий німець відразу заперечив, бо ж німецька мова – це мова двох імперій, Великонімеччини та Австрії. Це мова філософії, техніки, армії, медицини, мова славних Шіллера, Канта, Гете, Гайне. І тому тільки німецькій мові належить світове майбутнє.

А італієць, усміхаючись, сказав: “Ви обоє не маєте рації. Моя мова – мова соняшної Італії – це мова музики, мова кохання, а про кохання мріє кожен... Італійською мовою написані славетні твори Данте, Боккаччо, Петрарки, лібретта знаменитих опер Верді, Пуччіні, Россіні та інших великих італійців. Ні, тільки італійська мова може бути провідною мовою у світі!..

А наш українець – по довгій мовчанці – сказав: “Я міг би, панове, як і ви, хвалитись, що моя рідна мова – це мова незрівняного сатирика Котляревського, безсмертного генія Тараса Шевченка, неперевершеного в світі лірика Лесі Українки, великого титана Франка. Я міг би назвати багато славних імен свого народу, але не в тому суть! Ви ж нічого не сказали про саме багатство і можливості ваших мов. А це найважливіше! От, скажімо, чи могли б ви у своїх мовах написати невелике оповідання, в якому всі слова починалися б із однієї й тієї ж букви?!

– О, ні! Це неможливо, – заявили всі.

– Ось, вашими мовами це неможливо, а нашою – зовсім просто! Назвіть якусь букву – звернувся він до німця.

– Хай буде “П”, – сказав той.

– Добре. Оповідання буде називатися “Перший поцілунок”.

Перший поцілунок

Популярному перемишльському поету Павлу Петровичу Подільчаку прийшло по пошті приємне повідомлення: приїждіть, Павле Петровичу, – писав поважний правитель Підгородецького повіту Полікарп Пантелеймонович Паскевич, – погостюєте, повеселитесь!

Павло Петрович поспішив, прибувши перший поїздом. Підгородецький палац Паскевичів привітно прийняв приїжджого поета... Потім під'їхали поважні персони – приятелі Паскевичів... Посадили Павла Петровича поряд панночки – премилої Поліни Полікарпівни. Поговорили про політику, погоду. Павло Петрович прочитав підібрані пречудові поезії. Поліна Полікарпівна програла прекрасні полонези, прелюдії. Поспівали пісень, потанцювали падеспан, польку. Прийшла пора – попросили пообідати.

Поставили повні підноси пляшок. “Портвейн”, “Плиска”, “Пшенична”, підігрітий пунш, “Пільзнерське пиво”. Принесли печені поросята, приправлені перцем півники, пахучі паляниці, печінковий паштет, пухкі пампушки під печеричною підливою, пироги, присмажені плячки... Потім прислуга подала пресолодкі пряники, персикове повидло, помаранчі, повні порцелянові полумиски полуниць, порічок...

Почувши приємну повноту, Павло Петрович подумав про панночку. Поліна Полікарпівна попросила прогулятись по Підгородецькому парку, полюбуватись природою, послухати пташині переспіви. Пропозиція повністю підійшла підхмеленому поетові. Походили, погуляли... Порослий папороттю предавній парк подарував парі приємну прохолоду... Повітря п'янило принадними пахощами...

Побродивши по парку, пара присіла під порослим плющем платаном... Посиділи, помріяли, позітхали, пошептали, пригорнулися. Прозвучав перший поцілунок...

– Прощай, парубоче привілля! Прийдеться поету приймакувати!

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIII

JULY-AUGUST 2006

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

I pledge allegiance to the flag of the United States of America, and to the republic for which it stands.

One nation under God, indivisible, with liberty and justice for all.

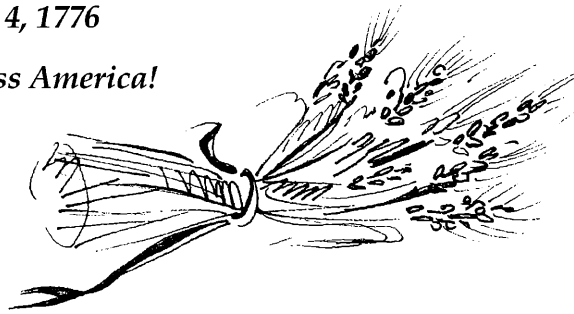
July 4, 1776

God Bless America!

Ukrainian Verkhovna Rada proclaims independence.

August 24, 1991

Slava Ukrayini!

From the Desk of the President

We begin this issue of *Our Life* magazine, which covers the months of July and August, with a tribute to two nations, Ukraine and the United States of America, and to those who had the courage and the vision to sever the bonds of tyranny and choose freedom. These two nations are dear to our hearts. Ukraine is the distant and beloved country that shaped our cultural identity, our language, our history, and our music. The United States is the country that welcomed us as immigrants and gave us the opportunity and freedom to live in peace and preserve our national identity and cultural heritage.

History teaches us that independence is a slow process, an evolution that begins with a proclamation and matures over time. This year, the United States is celebrating 230 years of independence. Over the course of two centuries, the country has experienced growing pains and political and social upheavals. It has faced challenges and threats and has responded to both through trial and error, through change, and through perseverance.

As a sovereign state, Ukraine is still in its infancy. Fifteen years ago, few Ukrainians dreamed they would live to see the freedoms they enjoy today. The road to independence was long and arduous. Even today, Ukraine is faced with many economic and political and social challenges. For many, the future is uncertain and filled with treacherous obstacles that must be surmounted and defeated before these challenges are met and transformed into opportunities. But, as the history of the United States has taught us, social, economic, and political stability do not come overnight. They come through perseverance and hard work and the belief that something strong and good is being created. They also come from faith. No matter how bleak matters seem, there is always a light at the end of the tunnel. The country of our origin is most certainly heading in that direction.

In many ways, Ukraine's evolution into a democracy is more difficult than the evolution experienced by the United States. Ironically, one of the things that makes this true is modern technology, a free press, and free speech. I would like to share with you a story that was told to a group of women by a reporter who described the blessings and hindrance of today's media, which disseminates news as fast as it takes to switch

on a light. He commented, "If during the War of Independence George Washington had the media as it is today, we would not have won the war. Everyone would protest that Washington was leading the soldiers through snow storms and icy waters and their bodies were getting frost bitten. There would be protests and the Civil Liberties Union would sue the leaders that led the fight for freedom."

If we apply these thoughts to Ukraine, we see that some of the difficulties the country is experiencing involves a media that is free to write what it chooses. The country's journalists and reporters are experiencing the new-found freedom to voice their opinions. Many have not yet acquired the experience or wisdom to do so responsibly, objectively, or proactively. Many have not yet learned that, in a democratic world, people (even journalists and reporters) must take some responsibility for their deeds and words. Ironically, this is true even in long-established democracies like the United States, where many in the media have crossed the lines of decency, accuracy, and integrity in the name of journalism. As Ukrainian Americans, for example, we all know the story of the spurious dispatches about the Great Famine that W. Duranty submitted to the *New York Times*.

In this issue I would also like to share with you information about the visit of the First Lady of Ukraine, Kateryna Yushchenko, to the United States. The First Lady represents "Ukraine 3000," a foundation that addresses some of the most difficult challenges currently facing Ukraine. This foundation has three principal themes: "Yesterday" aims to keep alive and nourish the historical and cultural heritage of Ukraine; "Today" focuses on caring about social issues; "Tomorrow" looks to involve nongovernmental organizations in a strategy for Ukraine's future development.

Mrs. Yushchenko's first meeting with Ukrainian American leaders took place on May 29, 2006, at the Embassy of Ukraine in Washington, D.C. Your president had the honor and privilege to be invited to this gathering. During the meeting, the First Lady discussed her vision for establishing a pediatric hospital in Kyiv as the first step toward creating a network of medical facilities for children throughout Ukraine.

Shortly before meeting with the First Lady, I received an e-mail from the President of Regional Council of Philadelphia, Christina Chomyn-Izak, about an idea for a UNWLA project connected to this vision. Ms. Chomyn-Izak noted that the UNWLA has already funded many medical instruments to hospitals in Ukraine and that this time, our organization should focus on something new: sponsor a child-friendly waiting room in the new hospital. I thought the idea was wonderful and got in touch with the Executive Committee and National Board to see what they thought of this project. The responses were very positive, and the project has been officially adopted and placed on our organization's agenda. Additional information about this project is provided in an article in this issue of *Our Life*.

It is important to note that Ukraine's First Lady was quite pleased with the UNWLA's proposal and that she also took the time to thank the UNWLA for helping Nastya Ovchar, the young burn victim whose ordeal was described in this magazine several months ago and who was assisted by the UNWLA and by the generous actions of Shriners Hospital and American physicians.

Joanna Ratych

I would like to close this month's message with other noteworthy news about members of our organization. An Honorary member of the UNWLA, long time chair of the UNWLA Auditing Committee, a wonderful supporter of UNWLA programs and projects, Dr. Joanna Ratych celebrated her 80 birthday in June. We wish her the best of everything from the bottom of our hearts.

I would also like to congratulate my childhood friends Oksana and Bohdan Kuzyshyn on their 50th wedding anniversary. Although I was unable to attend the celebration, I have donated \$100 to *Our Life* in their honor.

Oksana and Bohdan Kuzyshyn

The UNWLA Executive Committee, National Board, and membership congratulated **Christine Chomyn-Izak** on her reelection as President of Regional Council of Philadelphia.

On May 27, 2006, UNWLA President I. Kurowyckyj and Marianna Zajac, VP in charge of Public Relations, attended the 36th Convention of the Ukrainian National Association (UNA).

As we are in the middle of the summer, I hope you are resting well and getting strength for all the work that awaits you in the coming year. I would like to announce that the National Board Meeting will be held from September 29 to October 1, 2006. I ask that those planning to attend mark these dates on their calendars and begin making arrangements as soon as possible, so that our meeting is truly productive.

Ukraine's First Lady, Ukraine's Children, and the UNWLA

Philadelphia Regional Council President Christine Chomyn-Izak, Ukraine's First Lady Kateryna Yushchenko, and UNWLA Vice President Oxana Farion

On May 31, 2006, Ukraine's First Lady, Kateryna Yushchenko, delivered the keynote address at a working breakfast meeting at the Leonard and Madlyn Abramson Research Center at Children's Hospital of Philadelphia (CHoP). Entitled "Pediatric Health Care in Ukraine," Mrs. Yushchenko's speech focused on her long-term vision of improving health care for Ukraine's children, including those suffering from ailments that are associated with the Chernobyl nuclear disaster, which occurred two decades ago and continues to cast a tragic shadow over the most fragile and innocent population of Ukraine.

The First Lady, who was raised in the United States and earned an MBA from the University of Chicago, eloquently presented her

case for a collaborative venture between Ukraine and U.S. institutions and organizations to achieve her goals, which include a research center for neonatal and genetic testing to be based in Kyiv.

Attending the meeting were many health-care professionals, leaders in their respective fields; the ambassador of Ukraine to the United States, the honorable Dr. Ihor Shamshur; and members of the Ukrainian delegation.

The historic event at Children's Hospital of Philadelphia was organized by the Ukrainian Federation of America and was attended by Dr. Zenia Chernyk, who chairs the organization's Healthcare Commission and Mrs. Vera Andreiczuk, the organization's president.

Oxana Farion, vice president of the

UNWLA, and Christine Chomyn-Izak, president of the UNWLA Philadelphia Regional Council, were invited to represent our organization and presented to the First Lady the UNWLA's proposal for a project to assist her in achieving her vision. The project, which centers on designing and furnishing a child-friendly reception area in the pediatric hospital that Mrs. Yushchenko is planning to establish in Kyiv, originated with the Philadelphia Regional Council and was been presented to and approved by the UNWLA Executive Board.

Philadelphia Regional Council President Christine Chomyn-Izak's remarks addressing this issue and the UNWLA's support of First Lady Kateryna Yushchenko's vision are presented below:

I speak on behalf of the Ukrainian National Women's League of America, a nonprofit, charitable organization, well known for its out-

reach projects in Ukraine. This year we are celebrating our 80th anniversary and we proudly pledge, to accept the challenge to conduct a national fund raising campaign among our 9 Regional Councils, over 100 Branches, and many Members at Large, for the purpose of sponsoring the design, furnishings, and toys for a "child-friendly" reception area in the newly envisioned hospital for children in Kyiv, Ukraine.

As president of the Philadelphia Regional Council of UNWLA, which originally proposed this idea, I would like to thank you for being such a positive role model for Ukrainian women everywhere. Your strength and dedication to the flame of democracy in Ukraine inspires all of us in leadership positions to take a stand for what is just and right and to nurture the faith that many together can achieve great things. Thank you for your kind attention.

Ivan Franko and the Feminist Movement

2006 marks the 150th anniversary of the birth of Ivan Franko. While many people are familiar with Franko's poetry, politics, and satirical work, relatively few know of his commitment to the early Ukrainian women's movement. The following is excerpted from an article published in the June 1966 issue of Our Life.

Ivan Franko, the 20th century Ukrainian literary genius, gave us the bounty of his literary creativity, with a whole portrait gallery of interesting women. But Ukrainian women have a special reason for paying tribute to this man, for he, more than anyone else at the time, was instrumental in helping the pioneers of the Ukrainian organized women's movement.

Ivan Franko had a tremendous influence on the social consciousness of his time, and one of his primary concerns was raising women's social status. His work entitled "The Serfdom of Women as Reflected in Folksongs," published in 1883, traced all the social mores which, through the years, had relegated women to a subservient role

in the social structure. In his literary works, his heroines were . . . women who fought for their social rights and human dignity.

Franko also helped the cause directly through his encouragement and frequent notices in the press. His greatest contribution, however, was his editorial work on the almanac "The First Wreath." This valuable collection of works of contemporary women writers . . . appeared in 1887 through the efforts of N. Kobrynska and another pioneer of the women's movement, Olena Pchilka. Franko served in the capacity of advisor in the selection of material and assisted with the technical work on the project.

UNWLA Branch 86 Celebrates the Life and Literature of Ivan Franko

by Bozhena Olshaniwsky

Left to right: Ivanna Martynets, Oksana Buniak, Liana Buniak, Natalia Buniak, Luba Boyko, Natalia Zmyj, Luba Huralechko, Maria Dacko, Taissa Turiansky

On Sunday, May 21, 2006, UNWLA Branch 86 hosted a concert commemorating the life and work of Ivan Franko. Held at the Ukrainian Community Center in Irvington, New Jersey, the event focused on Franko's value to the Ukrainian nation. Branch president Natalia Zmyj welcomed the guests and delegated introduction of the program segments, which included recitations and musical interludes, to branch member Ivanna Martynets. A portrait of Ivan Franko graced the center of the stage which was artistically and tastefully decorated by Volodymyr Maziar.

The main event of the concert was a montage and a poem written by Natalia Buniak—"Life and Literary Writings of Ivan Franko"—which commemorated the 150th anniversary of Franko's birth. As promoter, writer, and performer of this commemorative work, Natalia Buniak presented her treatise with depth, precision, and clarity. Participating in the montage were Oksana Buniak, Marta Dacko, and Liana Buniak whose recitations of excerpts from Franko's poems were skillfully interwoven to complement the biographical narrative.

The theme of the montage was Ivan Franko's dedication to Ukraine. Mrs. Buniak opened her monologue with her own poem, entitled "On the Jubilee of Ivan Franko," in which she underscored the sacrifice of the "Great Stone-crusher" on behalf of his poor, downtrodden, enslaved Ukrainian nation, emphasizing his appeals to the youth of Ukraine to rise and defend their fatherland. An excerpt from Mrs. Buniak's poem (in translation) illustrates Franko's love for Ukraine:

*He believed in the fact
That the black, hard bread
Grown on his father's field
Was tastier than the soft, white one
Grown in a foreign field.*

This theme was intertwined in the fabric of Franko's life, his writings, and his political career. It included an overview of Franko's disappointment in socialist government, which led him to support capitalist ideology. Specifically, Franko understood and said that a state built on socialist ideology would become a burden on each person. Individual

thought would disappear if the state disagreed with it. Such a state would turn into a huge prison.

Franko's efforts to raise his nation from a "ragged mob" and create a nation with her own dignity and national culture did not succeed. Halychyna (Galicia), which at the time was part of the Austro-Hungarian Empire, did not espouse the aspirations of the Radical Party headed by Ivan Franko. Citizens of the empire, the people of Halychyna lived comparatively well and did not want to "rock the boat" or criticize and irritate Emperor Franz Joseph.

Lacking support, the Radical Party became defunct. Franko agonized that Ukrainians lacked "iron"—the national consciousness needed to break through the wall of apathy and feelings of inferiority. Nonetheless, the desire for independence endured and prevailed—the movement toward liberation did not stop. Although Franko did not live to see an independent Ukraine, his ideals, perseverance, and hard work were part of the fabric of Ukraine's ultimate success. Today, Ukraine is free and unchained from the yoke of slavery and has

joined the family of free nations of the world as a sovereign, independent state.

The program honoring Franko reflected the great man's contributions to this success. One of the most famous of Franko's poems, "The Stone-crushers" was dramatically and emotionally rendered by Rostyslav Vasylenko. The musical segment of the concert consisted of several songs performed by "Promin," a choral group under the direction of Bohdanna Wolanska. Two songs based on the words of Franko were sung by Bohdan Chaplynsky. Responding to requests from the audience, Mr. Chaplynsky, an operatic tenor, also performed an aria from the opera Turandot. Two of the Buniak sisters graced the musical portion of the program with two pleasantly harmonized capella songs.

The program ended with performers and the entire audience singing Franko's "Ne Pora." Closing the program, Natalia Zmyj thanked the performers for their participation and the audience for their support and invited all present to partake in a delicious assortment of sweets and coffee prepared for the event.

A TRAVEL PRIMER

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

You have planned it for weeks if not for months—your perfect vacation. When you finally arrive at your dream destination, the last thing you want or need or expect is to have your well-earned vacation disrupted by illness or injury. Even worse, you are far from home. So are your medicine cabinet or a familiar pharmacy or a trusted physician that can handle the problem quickly. This situation can be particularly challenging if you are in a foreign country, don't speak the language, and don't know where to turn when you need help at 3 o'clock in the morning! Now what?

As with most things in life, planning ahead for just such a scenario is best. To help you get started, I've put together a list of common medications and medical supplies that should be packed in your suitcase or stashed in your carry-on luggage along with a few good tips about preventing illness and making your vacation healthy and safe.

The best place to begin is to purchase a few large Ziploc bags. Use one of these bags for medication, another for other small medical items, and the third as a waste bag or back up bag. Lightweight and transparent, they are also flexible

enough to fit almost anywhere. They stay closed and keep your medical supplies and your other belongings safe if something spills.

Your “medical supplies” Ziploc bag should include an assortment of Band-Aids (different sizes). The Band-Aid product is superior to generic brands and worth the extra cost. Toss in two small gauze rolls, which can be used as a sling or as a bandage for a sore joint or wound. It is usually sufficient to wash small wounds with soap and water, but if your destination is a location where clean water and soap aren’t readily available, take several pads soaked with Betadine or alcohol pads. You might also consider packing a small roll of medical tape and a tube of triple antibiotic ointment or a small bottle of antibacterial gel.

The “common medications” Ziploc bag should include a bottle of Robitussin DM (guaifenesin/dexamethorphan) syrup. This will not only help suppress your cough and make you more comfortable but will also let your traveling companion(s) have a restful night. Another good product to take is Benadryl (diphenhydramine), which is useful for nasal symptoms, allergic reactions, itching, bee stings, dizziness, and insomnia. Pepto Bismol (bismuth subsalicylate) is another versatile product that should be part of your medications arsenal. It works for heartburn, indigestion, nausea, and diarrhea. Even better, it is available in tablet form. Bismuth, by the way, colors the stool black—be forewarned not frightened.

Tylenol (acetaminophen), Advil (ibuprofen), and aspirin should always be included in your medication pack. These work well for fever, aches, and pains. A good rule of thumb is to stay with the products that work well for you rather than experiment with others. The next useful item is a single-use disposable thermometer. Knowing whether you have a high fever makes good sense—a slightly elevated temperature may just be a nuisance, but a greatly elevated temperature should

signal the need for professional medical assistance.

Other optional items are dependent on your destination: sunscreen products (the newest contain HELIOPLEX—sunscreen stabilized with the technology to provide better UVA protection), chap stick, insect repellent spray, oral cold sore medications, and medication for motion sickness (this is especially good for cruises and is available over the counter as Dramamine or prescription products in the form of tablets or patches). An extra pair of sunglasses is also recommended.

No matter where you are traveling, an updated tetanus shot is not a bad idea. For those traveling to exotic destinations, vaccines for specific diseases are necessary. These vaccines may need to be administered far in advance of your trip, so make certain to research which vaccines you might need quickly. A good source of accurate information is the local infectious disease travel center. Certain vaccines are available only at these centers, which have a database of current health risks conditions that might pose a threat to international travelers.

If you are taking any prescription medications, place them in a separate bag and NEVER pack them in bags that will be checked in at an airport. (The statistics on luggage lost in transit are not improving. Lost luggage is always an inconvenience, but it should never become a health risk). Write down all your medications and keep the list in a wallet along with any history of allergies and a telephone number where your physician can be reached. Patients with a cardiac problem should also keep a miniaturized electrocardiogram in their wallets—this could save your life.

One final note, if you are on prescription medications, take more than you need for your allotted vacation days. Your return may be delayed, or you may be having such a good time, you will decide to extend your vacation. Bon voyage!

Correction. The photo caption on page 14 of the June 2006 issue of *Our Life* was incomplete and should have identified Nadia Sawczuk, President of the New York Regional Council (standing second from right). Our sincere apologies to Mrs. Sawczuk for the oversight.

Fruity, Fun, and Fabulous Summer Desserts

Raspberry Romp

24 ladyfingers
8 tablespoons sherry
8 tablespoons raspberry marmalade
2 cup heavy cream
2 tablespoon sugar
4 cups fresh raspberries
2 egg whites

Crumble ladyfingers into 8 dessert serving bowls and sprinkle with sherry and top each with marmalade. In a bowl, mix one cup of raspberries, sugar, and cream until thick and creamy. Beat egg white until stiff and fold into mixture. Spoon mixture into serving bowls and top with remaining raspberries. Refrigerate for 2 hours before serving. A dessert that will add a touch of class to the most casual barbecue!

Pineapple Meringue

1 tablespoon butter
½ cup sugar
1 ripe pineapple
2 tablespoons Kirsch
2 egg whites
cream of tartar

Preheat oven to 425. Peel, core, and slice pineapple. Melt butter with sugar in a large skillet. Add pineapple rings and gently sauté for approximately 4 minutes until golden. Remove pineapple rings from skillet and place carefully in Pyrex baking dish. Sprinkle with Kirsch. Beat egg whites till stiff, gradually adding a little sugar and cream of tartar. Spoon a dollop of egg white mixture over each pineapple ring and bake for 5-6 minutes. Wow appearance and wow flavor for a quiet dinner for 4 to 6 people.

Fig Fancy for Four

12 ripe but firm figs
2 grapefruits
¼ cup sugar
water

Cut grapefruit into halves, squeeze juice into bowl, and reserve. Cut grapefruit rind into very thin strips. Place rind into small saucepan, cover with water, and bring to boil. Drain liquid. Mix sugar and ½ cup water in a pan and add grapefruit rind. Boil and then simmer for approximately 15 minutes. Remove from heat but leave in pan. Wash figs and cut an X at the top of each. Place figs in pan and pour in grapefruit juice. Cover and simmer for about 5 minutes. Carefully remove figs from pan and set aside. Pour grapefruit juice into pan with rind and boil rapidly. Arrange 3 or 4 figs on dessert dish and pour grapefruit syrup on each. A wonderful complement to shish kabobs on the grill and a Greek salad.

Mango Mania

Ready made frozen puff pastry shells (defrosted)
2 tablespoons softened butter
2 mangoes
¼ cup sugar
2 limes (rind and juice)

Preheat oven to 400. Place puff pastry shells on greased baking sheet. Peel, pit, and slice mangoes and arrange slices in pastry shells. Sprinkle with sugar, lime rind and lime juice. Dot with butter and bake for about 12 minutes. Just plain fun and an exquisite way to spice up barbecued chicken or shrimp kabobs.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

*У липні й серпні припадають річниці проголошення незалежності двох країн:
Америку 4 липня 1776 р., України 24 серпня 1991 р.*

Боже, бережи Америку та Україну!

Цей журнал присвячуємо двом країнам – Америці й Україні, які мали відвагу і бачення для своїх країн та бажання бути незалежними. Ці дві країни – близькі до наших сердець, одна – це країна народження або походження, а друга – вітала прибулих і дала всім можливість проживати в добробуті й спокою та дозволяла творити свій клаптик України на землі Вашингтона. Американська діаспора тим щаслива.

Історія вчить нас, що державна незалежність – не лише акт підписання та проголошення. Це довгий і трудний процес, це стиль життя, це еволюція, яка почалася з прокламацією і доходила до зрілості через довгі роки. У 2006 р. Сполучені Штати Америки святкуватимуть 230 роковини своєї незалежності. Впродовж тих двох століть держава мала багато болючих переживань – як у політичному житті, так і в громадському. Перед Америкою поставали різноманітні виклики, були війни, терористичні напади та інші події, які її робили сильнішою духом та знанням. Коли ми читали американську історію, то добре запам'ятали, що стабільність не приходить за одну ніч. Над тим треба тяжко й постійно працювати і вірити в те, що хочеться здобути і в якому вигляді бачити свою країну. Країна нашого походження іде у доброму напрямі.

Перехід України до демократичної системи діяння багато тяжчий, ніж перехід американський. З іронією мушу сказати, що через новітню технологію, вільну пресу та вільне слово всі ці елементи не дуже допомагають до будови державності. Перебуваючи на одному семінарі, де виступав репортер із Вашингтону, я чула, як у своєму виступі він сказав: “Коли б Джордж Вашингтон боровся за незалежність тринадцятьох Штатів від Англії і були такі швидкі медіа, як вони є сьогодні, він ніколи не виграв би війни. Промовець порівняв їх до засвічення світла. Мовляв, медіа його оскаржували б за виснажене військо, за те, що вояки відморожували носи та пальці, коли перебиралися через ріку Делавер, а “соціальні спілки” судили б його за таке жорстоке поводження з молодими хлопцями.

У цих словах є певна льюгіка, тож ми бачимо, що вільна преса, вільне слово без відповідальності чинить багато шкоди у творенні держави. У молодій державі журналісти ще не свідомі всіх своїх завдань. І в Америці журналісти, буває, переступають межі, й тоді їхні часописи стають популярні й швидко розпродуються. З перспективи часу погляньмо, яку велику шкоду зробив Дуранті, коли провіщав фальшиву вістку світові про Голодомор, а “New York Times” ту вістку приймав.

У цьому числі журналу хочу поділитися, шановні читачі, враженнями від мети, з якою приїхала перша пані України Катерина Ющенко до США, а саме: вона репрезентує Фундацію “Україна 3000”, що поставила собі завдання – “Вчора” затримати і плекати історичну спадщину України, “Сьогодні”; звернути увагу на соціальні проблеми та потреби й старатися їх подолати; “Завтра” втягнути неурядові організації для праці в удосконаленні України у розвитку в майбутньому. Під її покровом будується діточий шпиталь у Києві. А ще вона прибула шукати партнерів у шпиталях Америки з Україною.

Перша зустріч пані Ющенко з українською громадою відбулася 29 травня 2006 – з провідниками громади. Ваша голова мала шану бути запрошеною на цю зустріч. Розповідаючи про ціль свого приїзду та інші справи, пані Ющенко звернулася до мене й подякувала, що через нашу організацію проходили кошти для Насті Овчар. При цій нагоді я їй неофіційно розказала про проєкт СУА щодо нового шпиталика, яким вона займається. Цей проєкт вийшов від голови Окружної Управи Філадельфії Христини Хомин-Іжак (устаткування діточої почекальні в новому шпиталі) і офіційно був проголошений 31 травня у шпиталі в Філадельфії. Оксана Фаріон, перша заступниця голови СУА, і

Христина Іжак були на цьому сніданку. Перша пані прийняла цю новину з радістю, а присутні були вражені такою великодушністю нашої організації до дітей, що потребують опіки.

На завершення своїх думок бажаю поділитися радісними подіями, які зайшли в нашій організації. А саме – бажаю всього доброго Почесній членці СУА, довголітній членці Головної Управи, голові Контрольної Комісії СУА, д-р Іванні Ратич з нагоди її дня народження.

Многая літа, Дорога пані Іванко!

Вітаємо переобрану голову Окружної Управи Філядельфії Христину Хомин-Іжак та бажаємо їй багато успіхів у дальшій праці для добра СУА.

подаю до відома, що річні наради Головної Управи відбудуться від 29 вересня до 1 жовтня 2006 р. Просимо членок Відділів, Округ, коли бажаєте, подати пропозиції, поради чи завваги й переслати все до канцелярії з підписами.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ВІТАЄ ГОСТЕЙ З УКРАЇНИ

6 травня відбулася зустріч із жінками з Дніпропетровська, членками Клубу „Сороптиміст”, що означає „сестри милосердя”.

Інтернаціональний Клуб заснувався в Америці у Каліфорнії 1920 р., в Україні 1993 р., членками якого стали жінки з вищою освітою. Їхнім завданням було допомагати бездопоміжним дітям, жінкам і особам похилого віку, а також колишнім працівникам мистецтва.

Жінки прибули на Конвенцію до штату Мериленд. Довідавшись про їхній приїзд, голова СУА Ірина Куровицька запросила завітати до домівки СУА і познайомитися з працею та цілями нашої організації. З транспортом допомагала їм Валентина Медін, членка 127-го Відділу. За відсутню голову СУА секретар канцелярії Наталія Дума привітала гостей, а після сніданку в домівці СУА голова Округу Надія Савчук супроводжувала їх до українських установ. Гості побували у церкві св. Юра, захоплювалися Українським Музеєм, оглянули виставки „Дерево життя” та „Чорнобиль-20”. У школі українознавства, якою опікується Об’єднання Українців в Америці „Самопоміч”, директор школи Ольга Кекіш і артист Іван Бернацький, щиро вітали гостей. У Світлиці 83-го Відділу виховна референтка Дарія Генза підготувала з дітьми концерт, – гості дивувалися, що діти так гарно співали українських пісень. Відвідали дві українські Кредитівки, у яких працівники обдарували гостей невеликими подарунками. Після полуденку в Українському ресторані відбулася зустріч із членками Округу СУА Нью-Йорку.

Голова Округу привітала присутніх, кожна гостя розказала про себе, про напрямні Клубу та підкресливали, що всі членки розмовляють бездоганною українською мовою. Голова 64-го Відділу Ніна Самокіш розказала, що її батько був маляр, родом із Дніпропетровщини.

Ще довго присутні розмовляли з гостями, які були захоплені осягами союзниць та піклуванням про свою спадщину й культуру. Гості подарували нам вишитий рушник та інші дарунки, ми вручили їм книжки „Листи так довго йдуть...”. Зустріч була надзвичайно конструктивна і приємна. У влаштуванні зустрічі брали участь Софія Геврик, Маріянна Заяць, Наталія Дума, Надія Савчук і Дарія Дроздовська.

Членка 83-го Відділу СУА Дана Чехович провела гостей рухливими вулицями нашого міста, парками, алеями. Гості сердечно дякували за зустріч із українками Нью-Йорку.

Надія Савчук, голова Окружної Управи Округу Нью-Йорк.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ОКРУГИ НЬЮ ДЖЕРЗІ

*Членки Окружної Управи і представниці відділів на Окружному З'їзді Округу Нью Джерсі.
Сидять зліва: Оксана Фаріон (1-ша заст. голови СУА), Іванна Ратич (65-й Відділ), Параскевія
Лацко (28-й Відділ), Дора Рак (Почесна голова Округу), Софія Андрушків (Почесна членка СУА),
Катерина Воловодюк (голова Округу), Іванна Мартинець (86-й Відділ).*

1 квітня ц. р. представниці з десятих відділів СУА Округу Нью Джерсі з'їхалися з різних частин штату на Загальні збори – звіти Управ, поодиноких відділів та вибір нового проводу. Зборами дуже вміло провадила Іванна Мартинець, всі мали змогу позвітувати про свою діяльність та працю.

24-й Відділ Дочки України в Елізабеті має 15 членок, більшість старшого віку, але, незважаючи на це, Відділ активно працює. Отримують стипендістів, висилають пакунки з одягом в Україну і до Бразилії, фінансово підтримують студента Богословія в Бразилії, вислали 1,000 дол. на лікування маленької Насті Овчар. Для придбання фондів влаштовують ще одну неділю в церковній залі продажі печива і щорічно організують великодній базар на допомогіві цілі, підтримують Український Музей в Н. Й. та інші добродійні цілі.

Для допомоги сиротинцям в Україні з приводу 20-ої річниці Чорнобиля Відділ, разом з УМІ, влаштував імпрезу, на якій зібрано поважну суму. Також Відділ висилає пакунки до Запоріжжя та утримував стипендістів. На допомогіві акції час від часу продає печиво і каву в церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку.

65-й Відділ Дочки України у Нью Бронсвіку має 20 членок. У різдвяний час членки ходять щедрувати, і це стало щорічною традицією. Кожного року в березні відзначають роковини Тараса Шевченка, запрошують до участі шкільну молодь, а також новоприбулих з України жінок. Відділ спонзує студентку в Україні, а крім того чотири членки поодинокі є спонзорами. Відділ є меценатом Українського Музею в Н.-Й., кожного року дарує Музеєві вишивки та експонати, фінансово допомагає журналові “Наше Життя” та людям, що потерпають від нестатків в Україні. 2004-2005 рр. членки Відділу брали участь у виставці ялинок у Музеї Мадярської Спащини в Нью Бронсвіку. Українська ялинка і печиво отримали найбільше похвал. 2005 р. Відділ урочисто відсвяткував своє 50-ліття успішною імпрезою, на яку приїхали численні гості. З цієї нагоди передали 500 дол. на ремонт домівки СУА, Український Музей та на журнал “Наше Життя”.

70-й Відділ ім. Віри Бабенко у Пассейку має 15 членок. Відділ разом з 18-им Відділом допоміг провести День союзанки (30 жовтня 2005 р.), який був дуже успішний. Всі членки передплачують журнал “Наше Життя”, та всі грошові зобов'язання до Головної Управи вико-

нали. Вислали 11 пачок із одягом, шкільним приладдям та книжками в Україну, 2 – до Бразилії (на суму 1,240.57 дол.) Частинно ці видатки допомагає оплатити кредитівка “Самопоміч” у Кліфтоні. За 2004-2005 рр. на суспільну опіку СУА до Головної Управи склали 545 дол.

75-й Відділ ім. К. Малицької у Мейплвуді має 23 членки. Вже 25 років кожного Великодня членки Відділу відвідують старших і німецьких жінок та приносять їм „свячене”. Отримують стипендістку, яка вивчає юриспруденцію, висилають їй пакунки і листуються з нею. На сходах завжди мають вибрану тему, наприклад, “Human trafficking”, вибори в Україні, охорона здоров’я, на такі гутірки запрошують доповідачів. Крім того деякі членки індивідуально виконують громадську працю в інших організаціях, наприклад, у Комітеті Фестивалю в Giant Stadium, влаштовують виставки українського мистецтва. Влаштували Український день в New Providence High School, де наша молодь танцювала, а глядачі могли пробувати українські страви. Для придбання фондів членки Відділу проводять продажі печива, біжутерії, влаштували осінню забаву, а також приєднали п’ять нових союзниць.

86-й Відділ ім. Олени Теліги у Ньюарку. Членки Відділу відсвяткували 40-ліття існування, склали пожертви у зв’язку з посвяченням Українського Музею в Н. Й. та з нагоди 60-ліття “Нашого Життя”. На Конвенції СУА було 13 делегаток Відділу. 11 членок є в Окружній Управі СУА. Також Відділ склав пожертву на облаштування канцелярії Головної Управи СУА та постійно призначає допомогу в Україну: опікується Відділом СУ в Самборі, допомагає школі в Черкасах та Відділові СУ в Запоріжжі. Вислали 26 пакунків до сиротинця в Сколеві. Також Відділ допомагає 3 стипендісткам. Відділ організовує продажі печива, різдвяні базари, а недавно підготував для громади відзначення 150-річчя з дня народження Івана Франка. На сходах часто читають реферати та поезії членок.

92-й Відділ ім. Ольги Басараб у Менвилі – голова Відділу дала інтерв’ю до місцевої газети „The Manville News” про Помаранчеву Революцію, відзначили 14-ту річницю незалежності України, кожного року разом із місцевою громадою членки Відділу влаштовують академії в честь Тараса Шевченка, відзначають День Матері, День Батька, організовують продажі

кави, солодкого, вареників. У різдвяний час ходять колядувати, утримують стипендістку в Україні та посилають школам в Україні пакунки. Мисткиня Мирослава Стахів прочитала доповідь про українське забуте мистецтво – манастирські й церковні гапти-підризники.

98-й Відділ ім. Княгині Ольги (англомовний) у Holmdel-Middletown дуже активний у своїй громаді. Членки Відділу також допомагають канцелярії стипендій СУА. Відділ влаштовує мистецькі виставки і доповіді в місцевих бібліотеках, наприклад, про голод 1932-33 рр., висвітлення фільму „Ukraine between Hitler and Stalin”. Фільм коментував професор Тарас Гунчак. Для придбання фондів перед Різдом членки пакували дарунки в Barnes and Noble.

100-ий Відділ ім. Ольги Басараб в Картереті має 16 членок. Відділ отримує трьох стипендістів в Україні, а на заклик Головної Управи СУА зібрав 600 дол. для лікування маленької Насті Овчар. Кілька разів влаштував висвітлення фільмів у залі церкви св. Марії в Картереті “Україна між Сталіном і Гітлером”, “Помаранчева революція” та “Інавгурація Президента Ющенка”. Членки Відділу купили декілька книжок про голод 1932-33 рр. і подарували місцевим бібліотекам, влаштовують щорічно „Чайні вечори” з л’ютерією на придбання фондів для допомогових акцій. Членки Відділу відвідують старших і хворих жінок у часі різдвяних свят. Відзначено 20-ту річницю Чорнобиля в парафії св. Марії. Відправлено панахиду, після якої Відділ приготував коротку програму та відбулося висвітлення фільму про працю Комітету Дітей Чорнобиля.

Після дискусії над звітами наради перервали на велику врочистість. Округа вшанувала присутніх на залі довголітніх членок СУА – Почесну членку СУА Софію Андрушків (99 років) та Почесну голову Округи мгр. Дору Рак (96 років). Голова Округи Катерина Воловодюк вручила їм грамоти і китиці квітів. Всі присутні були зворушені до сліз, а ювілятки висловлювали вдячність за тепле прийняття і оцінення їхньої довголітньої праці.

Під час своєї діяльності в Окрузі Софія Андрушків спершу виконувала обов’язки в референтурі суспільної опіки, пізніше, як член Стипендійної Акції, вміло і сумлінно провадила допомогову акцію українській студіюючій молоді в Польщі.

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”!

У світлу пам'ять д-ра **Володимира Стойка** для збереження журналу „Наше Життя” склали: **по 50 дол.** – Наталка і Іван Головінські, Ольга Городецька, Тамара і Порфирій Панкевичі, Іванна Ратич; **30 дол.** – Оксана Шандор; **по 25 дол.** – Стефа і Петро Левки, Марія Слободян; **по 20 дол.** – Ольга Ящишин, Ірина Старожитник, Стефа і Роман Старожитники, Надія і Осип Ріпники, Ольга і Василь Хомути; **по 10 дол.** – Марія Цісик, Софія Лонишин. **Разом 395 дол.**

Іванна Ратич, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу в пам'ять **Дарії Городиської** даруємо на збереження журналу „Наше Життя” **25 дол.** Синам і родині висловлюємо найсердечніші співчуття.

Я. Я. Букачевські з родиною.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Екзекутива СУА

Дора Рак нав'язувала контакти з американськими і міжнародними жіночими організаціями, брала участь в їхніх Конвенціях, влаштувала виставки в міських бібліотеках, влаштувала доповіді й зустрічі в американських університетах, писала чисельні статті до преси та з рани СФУЖО репрезентувала СУА в Організації Об'єднаних Націй. У 1970-их роках належала до Статутової комісії при Головній Управі СУА.

Також відзначили присутню на залі Параскевію Лацко (96 років) за довголітню працю в 28-му Відділі і вручили їй китицю квітів.

Округа має багато відданих і працюючих членок, між ними Іванну Мартинець та Ліду Крамарчук.

Іванна Мартинець – Почесна голова Округи Північного Нью-Йорку, переїхала до Нью Джерзі 1999 р. і відразу включилася у працю Округи. Завдяки її творчій праці в галузі народного мистецтва, особливо вишивки, відбувся успішний День Союзняки 2003 р., на якому вона влаштувала показ сучасних вишиванок із власної колекції. Жаліючи, що І. Мартинець переїжджає на Флориду, присутні побажали їй кріпкого здоров'я та всіх благ на новому місці поселення.

Ліда Крамарчук уже багато років працює скарбником Округи і цей обов'язок виконує бездоганно. За свою віддану працю одержала від Округи грамоту подяки.

Присутні також привітали голову Округи Катрусю Воловодюк і подякували їй за великий вклад праці за час її головства і за вміння відживити працю Округи та приєднати до співпраці членок різних відділів. Завдяки тій співпраці Округа влаштувала три імпрези – День

Союзняки 2003 р. в Манвілі, відзначення 45-ліття Округи в 2004 р. в Іст ГанOVERі та святкування 80-ліття СУА в Пассейку 2005 р.

Від Головної Управи на зборах була перша заступниця голови СУА Оксана Фаріон і виховна референтка Головної Управи Христя Швед. Оксана Фаріон висловила велике признання Управі Округи Нью-Джерзі і всім відділам та просила присутніх далі так успішно працювати для добра організації, а особливо фінансово допомогти журналові “Наше Життя”, бо є загроза, що журнал перестане існувати через брак фондів. Закликала, щоб відділи старалися дістати від організацій і підприємств оголошення і в цей спосіб допомогти, щоб журнал міг далі виходити. Христя Швед представила цілорічну програму навчання, яку вона спільно з Вірою Бей виготовила для учителів першої класи шкіл українознавства “Підручник розмовної мови для першої класи” 2005 р.

Після спільної фотографії та перерви на полуденок наради продовжувались. Номінаційна комісія представила список нової Управи, який присутні схвалили одностайно. Перевибрана голова Округи Катерина Воловодюк подякувала присутнім за довіру та підтримку всіх, до кого вона зверталася за останніх два роки, і побажала всім даліших успіхів у їхній корисній праці.

Укінці схвалено бюджет на 2006 р., після чого присутні мали змогу подати свої внески і запити. Збори закрили, і всі розійшлися в дуже оптимістичному настрої з охотою до далішої праці для добра Округи та СУА.

Оксана Кузишин

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ ЧІКАГО

Голова Округи Чикаго Любомира Калін (праворуч) і референтка Стипендійної акції Головної Управи Марія Полянська.

Наприкінці березня ц. р. Округна Управа СУА Чикаго відбула свій З'їзд. На нашому зібранні ми вітали представницю Головної Управи, референтку Стипендійної акції Марію Полянську.

З'їзд відкрила голова Округи Любомира Калін, хвилиною мовчання присутні вшанували тих, що відійшли у вічність. Головою президії була Ореста Фединак, секретарювали Ляля Савин і Оленка Шкорбут.

Присутні вибрали Номінаційну комісію.

Протокол попереднього З'їзду прочитала Ляля Савин. Після того прочитали звіти голови відділів. Про фінансові справи Округи звітувала Оксана Мельник. Про роботу протоколярної секретарки звітувала Олена Харкевич. Культурно-освітня ділянка праці належить Ірені Попович, і

присутні слухали її звіт із зацікавленням. Віра Трошук завжди робить дуже багато як імпрезова референтка, і від неї ми довідалися про все, що відбувалося у Відділах упродовж цілого року. У справі виховання наймолодших звітувала Катря Гриневич, виховна референтка, від суспільної опіки виступила Стефа Форович, а її уривки з листів з України схвилювали всіх. Господарська частина, яку очолювала Ірена Стебельська, завжди дбала, щоби сходини відбувалися у приємній атмосфері, при запашній каві й перекусах. За це членки Округи їй вдячні.

Після обідньої перерви всі присутні вітали гостю з Головної Управи Марію Полянську. Вона розповіла, як розподіляються стипендії, які відгуки і подяки приходять з України.

З'їзд Округи пройшов у щирій і добрій атмосфері. Вирішили працювати і далі для добра громади і Української держави.

Оленка Шкорбут.

Вид на залю засідань.

РІЧНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ ПІВНІЧНОГО НЬЮ-ЙОРКУ

Річний з'їзд Округи Північного Нью-Йорку (Боффало, Рочестер, Сиракюзи) відбувся 2 квітня ц. р. у Рочестері.

Округа має 142 членки з осідком Округи в Боффало, де є 2 Відділи, у Рочестері – 3 Відділи, у Сиракюзах – 1 Відділ. На з'їзді були присутні 4 голови Відділів та делегатки (31 членка).

Головувала Надія Бергенсток, секретарювала Неля Мізева.

Нову Управу вибрали у такому складі: Марта Стасюк (97-й Відділ) – голова Округи, Стефа Стенфілд (46-й Відділ) – заступниця голови (на Рочестер), Неля Мізева (97-й Відділ) – секретар, Наталка Сантарсеро (97-й Відділ) – скарбник. Марійка Лашковська (97-й Відділ) – архівар.

Референтки: Стефа Вовкович (46-й Відділ) – виховна, Слава Коба (46-й Відділ) –

суспільної опіки і стипендійна.

Контрольна комісія: Ірена Бурда – голова, Лариса Самотовка і Марія Іскало – члени.

Привіт від голови СУА Ірини Куровицької прочитала Почесна членка та Почесна голова

Округи Північного Нью-Йорку Ірина Руснак.

Збори відбулися у гарній товариській атмосфері.

Марта Стасюк, голова Округи Північного Нью-Йорку.

100-ий ВІДДІЛ СУА, КАРТЕРЕТ, Н. ДЖ.

7 травня ц.р. 100-й Відділ СУА відзначив з громадою Картерету трагічну дату – 20-ліття катастрофи в Чорнобилі.

Після Служби Божої в українській католицькій церкві св. Марії відправлено панахиду за жертви цієї аварії, а після того в церковній залі відбулася скромна програма.

Оксана Кузишин відкрила зібрання коротким словом як у діяспорі й на Україні відзначено цю трагічну дату і що робить уряд України, щоб допомогти хворим, а також як запобігти, щоб таке нещастя ніколи не повторилося в майбутньому. Вона оголосила присутнім, що буде висвітлено фільм „Voices of Vision” про працю Комітету “Діти Чорнобиля”, який з нагоди 20-ої

річниці Чорнобиля прибув до Києва з гуманітарною допомогою на суму 1,7 міль. дол. Це вже 32-ий вантаж, завезений фондом в Україну.

Після фільму членка 100-го Відділу Ольга Білецька поділилася з присутніми своїми переживаннями, бо була в Україні близько Чорнобиля в час вибуху, коли уряд не інформував людей про те, що сталося і не старався негайно вивозити тих, які мешкали поблизу катастрофи. Присутні з великим зацікавленням слухали її спомини.

Закінчуючи програму, голова Відділу Галя Каськів подякувала присутнім за участь, а всі охочі мали змогу скласти пожертви. Зібрано 500 дол. на цю ціль.

О. Кузишин

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

22-й ВІДДІЛ СУА, Чікаго, Ілл.

Загальні збори 22-го Відділу СУА відбулися 12 лютого ц. р. в новій домівці СУА. Присутніх було 22 членки, Округну Управу Округи Чікаго представляла її голова Любомира Калін.

Зборами провадила Іванна Горчинська. Голова Відділу Любомира Шеремета розпочала збори молитвою та з сумом нагадала присутнім, що упродовж року Відділ утратив шістьох членок.

Їх вшанували хвилиною мовчання.

Вибрали нову Управу Відділу в такому складі: Любомира Шеремета – голова Відділу, Іванна Горчинська – перша заступниця голови, Іванна Городиська – друга заступниця голови, Софія Дідицька – протоколярна секретарка, Ірена Мицик – кореспондентська секретарка, Оксана Мельник – скарбник.

Референтки: Марія Малецька – організаційна, Ольга Люшняк – стипендійна, Олена Харкевич – культурно-освітня, господарська і архівар, Віра Журавська – пресова, Стефанія Ферович – суспільної опіки.

Контрольна комісія: Іванна Городиська – голова, Ліна Басюк, Віра Журавська – членки.

**Сердечно вітаємо нову членку нашого Відділу
Любу Ткачик!**

Віра Журавська, пресова референтка.

101-й ВІДДІЛ СУА, Чікаго, Ілл.

Загальні збори 101-го Відділу СУА відбулися 26 лютого ц. р. Головою президії вибрали Оленку Матвіїшин, секретарювала Оленка Шкорбут.

Управу Відділу вибрали у такому складі: Оленка Шкорбут – голова, Валя Хринівська – перша заступниця голови, Марія Щерб'юк – друга заступниця голови, Оксана Ганушевська – протоколярна секретарка, Оксана Добрянська – кореспондентська секретарка, Ляриса Еляшевська – фінансова секретарка.

Референтки: Леся Коленська – культурно-освітня, Марія Щерб'юк – пресова, Геня Бискош, Христя Соболь, Оксана Яцків – суспільної опіки, Маса Ганкевич, Люня Плюхович, Оленка Матвіїшин – імпрезові, Марія Федашин – стипендійна, Аня Бискош, Йоля Бискош, Марія Шпитко – господарські.

Контрольна комісія: Уляна Гриневич (голова комісії).

*Марія Щерб'юк,
пресова референтка Відділу.*

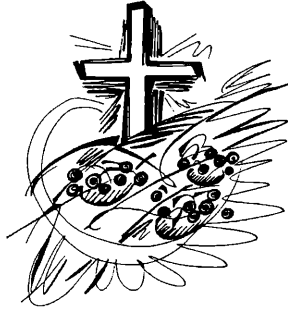
ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

ЗАПИС НА ДОВГУ ПАМ'ЯТЬ ПРО ДАРІЮ ГОРОДИСЬКУ

„Шляхетна жінка” – такими словами в листі-співчутті родині охарактеризував Дарію Городиську Владика Роберт Москаль. Знав її особисто, працювала в Єпархії Української Католицької Церкви.

Знав – так боляче пишуться ці слова. Бо ще недавно, читаючи роздуми Сергія Білоконя про українську еліту, говорили ми з нею про велику трагедію українського народу, пов'язану з тим, що, власне, в усі часи ворожими режимами нищилася українська шляхта, про важливість збереження її і плекання. І ось, сьогодні, пишу повідомлення, що, власне, ще одна, на рідкість шляхетна особа відійшла від нас у інші світи... Відійшла страдаючи, терплячи болі, але залишаючися на диво міцною і світлою духом, на диво витриманою і інтелігентною.

Господь щедро нагородив Дарію великим талантом, світлим розумом, здатністю аналізувати і вдосконалюватися духовно. Нагородив чудовими батьками (народилася у 1939 році у Сокалі в родині св. пам'яті Марії і Миколи Пастернаків), які плекали свою самотність з великою любов'ю і посвятою... Нагородив прекрасним подружжям – у Німеччині познайомилася з молодим українцем, військовим американської армії, а згодом відомим і талановитим архітектором Зоряном Городиським – автором багатьох, утілених у життя архітектурних проєктів (церква Івана Христителю в Клівленді, церкви в Норт-Порті і Пітсбургу, проєкт церкви на батьківщині Шевченка в Кирилівці, архітектурні вирішення численних приватних садиб, у тому числі будинку д-ра Боднара). „Це було винятково гармонійне подружжя”, – розповідає про родичів найстарший син Андрій Городиський. Багато подорожували, багато читали... Жертвно і щедро віддавали час громадській роботі. Особливо Дарія, яка стала першою головою 12-го Відділу США ім. Олени Пчілки, Округи Огайо. Була головою Конвенційного Комітету, багато разів очолювала різні комітети і

проєкти. Завжди робила все старанно і докладала максимум зусиль до будь-якої праці: прикрашування виставочної зали, написання доповіді про Миколу Лисенка на 35-ліття Відділу, написання статей про Лесю Українку, про Аку Перейму... Надзвичайно освічена, постійно працювала над вдосконаленням мови, докладала зусиль до редакції статуту США. Докладно аналізувала і була готова дискутувати про творчість Юрія Андруховича і Галини Пагутяк, про літературну спадщину Миколи Вінграновського і наукову працю Антоненка-Давидовича. Не маючи багато здоров'я, могла їхати декілька годин, щоби оглянути виставку Родена чи колекцію рушників Данила Дмитрікіна, не пропустити вистави Романа Віктюка чи фільму Юрія Ільєнка, просто поспілкуватися з друзями, з гістьми з України. Завжди з радістю приходила на зустрічі у „Світлиці” з Миколою Горбалем, Валентином Морозом, Андрієм Юрашем, Борисом і Орисею Антоновичами. Була активною в русі допомоги дисидентам і з багатьма познайомилася особисто (Михайло Осадчий, Ігор Калинець, Михайло Горинь). Відвідуючи Україну, старалася познайомитися з цікавими людьми, зрозуміти процеси, які там відбувалися. Завжди готувалася до зустрічей – чи товариських, чи приватних, на які приносила з собою журнали і книжки.

– А цю статтю, прошу, прочитати передусім, – просила.

Прожила недовго, багато хворіла, перенесла ряд складних операцій, поховала батьків, сина, чоловіка. Але як багато встигла зробити, бо ж працювала ще в школах українознавства, була дбайливою матір'ю і знаходила час, щоб допомогти, підбадьорити.

Похоронні відправи відбулися в церкві св. Андрія, а сам похорон в каплиці Жінок-Мирносиць, що з такою любов'ю спроектував Зорян Городиський.

Кажуть, у Великодні дні Господь забирає до себе особливих людей. Священники Ігор Касіян і Тома Саюк співали за її душею “Христос Воскрес”, говорили слова потіхи синам:

Андрієві, Петрові, Романові, ближчій і дальшій родині. Союзянка Надія Дейчаківська сказала слово про покійну.

Похорон традиційно завершився тризною. Було розпачливо сумно, здавалося, якби вміли голосити, можливо, було б легше. Але нема відчуття, що Дарія відійшла. Є відчуття присутності. Тут, поруч, у книгах, які спільно читано, в думках, якими ділилися, в записах і пляхах, які здійснювалися, в онуках, яких вона так любила, в Добрі, яке зміцнювала і скріплювала на хвалу Божу, на поборення зла, в ім'я життя вічного.

*Катерина Немира,
пресова референтка СУА.*

ІВАННА СУБТЕЛЬНА

З волі Всевишнього відійшла від нас на вічний спочинок довголітня членка 43-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки Іванна Субтельна. Іванна народилася 1910 року у Львові на Левандівці в родині Еви і Івана Пазуняків. Мала чотирьох братів: Володимира, Стефана, Романа, Богдана і сестру Ірену. Ходила до школи св. Юра у Львові й закінчила вчительську семінарію. Працювала у садочку на передмісті Львова.

У 30-х роках вступила до Союзу Українок. З молодими союзянками допомагала у громадських імпрезах, мала гарний голос (альт), співала у хорі. 1939 року вийшла заміж за Мирослава Субтельного і переїхала до Варшави, де працював її чоловік. 1941 року переїхали до Балигорода на Лемківщині. Того ж року народився у Кракові син Орест, а дочка Оксана в Балигороді

1943 р. У липні 1944 р. виїхали з України. Перебули переселенчий табір в Ерлянгені у Німеччині від 1945 до 1949 року. Прибувши до Америки у 1949 р., родина поселилася у Філадельфії.

1957 р. виник 43-й Відділ СУА, Іванка була членкою-засновницею і заступницею голови, а згодом короткий час господарською референткою. Завжди гарно одягнена, усмінена, урівноважена, вона приносила на сходини привітний настрій. Любила розповідати про минуле, жартувати, а як була нагода, то і покритикувати. Дорожила своїми дітьми – дочкою Оксаною, сином Орестом і гордилася онуками, раділа їхнім успіхам, шанувала свою родину.

Незабаром смерть забрала її чоловіка. Наша Іванка не жалілася, не розповідала про недуги, завжди була доброї гадки.

Коли 43-й Відділ СУА влаштував презентацію книжки її сина, доктора Ореста Субтельного, почувалася найщасливішою мамою у світі.

Як членка-засновниця у 40-ліття Відділу з гордістю і пошаною вносила до залі прапор СУА на ювілейні святкування.

Іванна була зразковою союзянкою і вірною парафіянкою Церкви Христа Царя. Як добра громадянка, підтримувала спортове товариство „Тризуб”, де часто на пікніках на „Тризубівці” зустрічалися союзянки, щоб поготорити. Завжди очікувала сходин Відділу, щоби поділитися думками, щоби побути разом.

17 березня 2006 р. Іванка відійшла від нас і залишила ще одне порожнє крісло в домівці СУА.

Нам дано годитися з Божою Волею.

Її життєрадісність залишиться між нами, а душа її знайде спокій у безболісному, безкочному житті небесного Царства.

Анна Максимович, голова Відділу.

МАРТА ТЕРЛЕЦЬКА

28 лютого 2006 року відійшла у вічність бл.п. Марта Терлецька, довголітня голова 78-го Відділу СУА ім. Олени Степанів у Вашингтоні.

Марта народилася у Перемишлі 24 квітня 1934 року в родині Романа й Емілії Доберчаків. Її батько був директором школи, а мати учителькою в селі Барвінок на Лемківщині. Під кінець війни родина була змушена втікати до Словаччини, бо німецькі окупанти підозрювали маму в співпраці з УПА. Переїхавши до Німеччини, батьки були змушені працювати на фабриці, яка випускала літаки, після закінчення війни вони переїхали до переселеного табору в Регенсбурзі. Там Марта ходила до школи та з ентузіазмом займалася спортом. Під час Олімпіади „DP” вона змагалася у відбиванці і у пінпону.

1948 р. родина Доберчаків причалила до Нью-Йорку і поселилася у Брукліні. Закінчивши середню школу, Марта вивчала соціологію в Нью-Йоркському City College одночасно працюючи в книжковому видавництві. 1958 р. Марта одружилася з економістом д-ром Нестором Терлецьким. З часом у них народилося троє дітей: Ігор, Таня і Юрій. 1962 р. родина переїхала до Вашингтону.

Марта була дбайливою, люб’ячою матір’ю і дружиною, яка підтримувала і заохочувала свого чоловіка і дітей в їхніх зацікавленнях та заняттях, чутливою опікункою своїх батьків. Вона любила товариство, любила подорожувати (особливо морем) та колекціонувала мистецькі твори і стародавні пам’ятки.

Упродовж свого життя Марта працювала для української громади. Під час студій була діяльна в українському товаристві СУСТА, а також допомогла заснувати СУМА. З молодих літ була пластункою, а в Америці – сестричкою на ранніх таборах. З переїздом до Вашингтону вона активно включилася в працю пластової станиці.

Понад сорок років Марта присвятила праці для Союзу Українок Америки. Була референткою зв’язків при Головній Управі та багато років репрезентувала голову СУА на офіційних зустрічах в Державному Департаменті США.

Понад усе Марта була душею і серцем 78-го Відділу СУА і повторно його очолювала дев’ятнадцять років, аж до кінця свого життя. Вже будучи важко хворою, вона останками сил плянувала працю Відділу та проводила ширші сходи. За її ініціативи та праці Відділ організував численні виставки українських мистців, авторські вечори, дитячі маскаради, курси обрядового печива, брав участь у маніфестаціях, фестивалях, базарах, прикрашував українську ялинку в музеї Smithsonian. За її головування Відділ уможливив виступи дитячого хору „Дударик” з України, дитячої оперетки „Хоробрий Півник” з Філядельфії, мистецькі виставки в Державному Департаменті та в Конгресі. Марта була однією з ініціаторок та членом Головної Управи Northern Virginia Folk Festival, під час якого Відділ багато років мав змогу показувати українське мистецтво та традиції. Вона постійно репрезентувала наш Відділ у багатьох громадських комітетах та у Посольстві України до США. Дбаючи про майбутнє Відділу, Марта заохочувала молодих жінок вступити до СУА та гордилася тим, що тепер наш Відділ має двадцять молодих членок, які перебирають працю Відділу.

Залишила в смутку чоловіка Нестора, синів Ігора та Юрія, доньку Таню, невісток Олену і Патрицію улюблених онучок Адріану і Лярису.

Її смерть є великою втратою для 78-го Відділу СУА та для вашінгтонської української громади.

Вічна їй пам’ять!

Христина Шипилява, пресова референтка 78-го Відділу СУА.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

Гонорар за опрацювання обкладинки (100 дол.) складаю на Пресовий Фонд журналу. **Ганя Кріль.**

У пам'ять **бл. п. Володимира Калтовського** і **бл. п. Миколи Ровенка** складаємо 30 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Дружинам із родинами (членкам 65-го Відділу СУА) висловлюємо наші сердечні співчуття. **Я. Я. Букачевські.**

У пам'ять **Сяні Савчук**, дочки голови Округової Управи СУА, складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Ірина і Ярослав Куровицькі.

У пам'ять **Стефанії Бабій** складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Ірина і Ярослав Куровицькі.

У світлу пам'ять **бл. п. Андрія Закревського** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” склали: 100 дол. Люцина і Янек Кубанські; по 50 дол. – Євгенія і Мирослав Антонюки, Анна і Роман Байлаки, Меланія Банах, Марта і Тетяна Доберчаки, Валентина і Роман Глухи, Галина і Василь Куцмани з матір'ю; 30 дол. – Анета і Гіл Нагראляги.

Разом 430 дол. (через 83-й Відділ СУА).

Збірку провели Марія Шепарович і Ірена Глушевська.

Складаю 20 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. **Дарія Маккей.**

У пам'ять **бл. п. Ольги Заброцької**, довголітньої і заслуженої членки 22-го Відділу СУА в Чикаго, складаємо 220 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: 25 дол. – 22-й Відділ СУА; по 20 дол. – Басюк Ліна, Дзидзан Надя, Горчинська Іванна, Мельник Оксана, Харкевич Олена, Шеремета Любомира; по 10 дол. – Бабій Осипа, Городиська Іванна, Люшняк Ольга, Мицик Ірена, Форович Стефанія; по 5 дол. – Дичій Зіна, Залуцька Софія, Цибрівська Мирослава, Цурковська Валя, Журавська Віра. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Мельник Оксана, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять **бл. п. Андрія Закревського** на ремонт і переобладнання домівки СУА склали: по 100 дол. – Борис Галаган, Ірина і Ярослав Куровицькі, Лідія Закревська; по 50 дол. – Стефанія і Дмитро Косовичі, Люба і Павло Михалевиці. **Разом 400 дол.** (через 83-й Відділ СУА).

100-тисячний ФОНД ім. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

У світлу пам'ять **бл. п. Андрія Закревського** на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької склали: 50 дол. – Ірена і д-р М. В. Зелики; 30 дол. – Ірена і Лев Вербицькі; 25 дол. – Ірена і Александер Воробці; 125 дол. – Лідія Закревська і Марія Олинець.

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

Управа і членки 83-го Відділу СУА, Н.-Й. на операцію очей семінаристів Ч.С.В.В. Михайлові Петриву у Бразилії склали: по 100 дол. – 83-й Відділ СУА, Н.-Й., Анна і Володимир Рак, Марія і Юрій Штогрини, Лідія Закревська; по 50 дол. – Дана Чехович, Ірина і Майкл Д'Алесіо, Люба і Павло Михалевиці, Ірена і Іван Мокривські, Галина і Ярослав Оберишини, Галина і Мар'ян Романишини, Анна і Володимир Саф'яни; по 25 дол. – Анастасія Гірняк, Олександра Голюка, Оксана і Олег Лопатинські, Богдана і Володимир Сліжі; по 20 дол. – Дарія Дроздовська, Євгенія і Євген Івашківи, Ярослава і Іван Лучечки, Ірена Чабан, Мотря Мілянчик, Надя Савчук; 15 дол. – Еліза і Василь Панчаки; 10 дол. – Лідія Андрусишин. **Разом 995 дол.**

20 дол. – Марія Шепарович (передала попередньо). **Лідія Закревська**, скарбник Відділу.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

Замість квітів на могилу покійних членок 1-го Відділу СУА, Н.-Й. **бл. п. Пазі Легевич та Анни Шот** 50 дол. склали союзнянки 1-го Відділу СУА.

У світлу пам'ять **бл. п. Ольги Бодляк** склали: 25 дол. – Софія Барусевич, 10 дол. – Нуся Занько.

Орися Зінич, скарбник 56-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Анни Єйни** на допомогу сиротам в Україні склали: по 200 дол. – родина Єйних, Андрій і Ляриса Харамбури; по 100 дол. – Зенон Масловський, Юрій Галюга; по 50 дол. – Іван і Наталія Гурсини, Стефан Матковський, Дарія і Зенон Еліїви, Таня Воґт; Наталія Аділлета, Український хор „Сурма”, Мирон і Таня Баб'юки, Михайло і Наталія Слободинські, Ярослав Гнатків, Robyn Goodman, Bohdan and Maria Cholach; по 40 дол. – Nadia and Richard Sanow, Христина і Стефан Ставеські, Віра Пестик; 35 дол. – Genevieve T. Marchese; по 30 дол. – Ірена і Стефан Ольшанські, Христина Олексин, Н.Н.; по 25 дол. – Тетяна Шутер, Андрій Кузель, Юрій і Дарія Ганушевські, Ірена Гафткович, Галина і Богдан

Снігурі, Надія і Роман Трачі, Роман Куціль, Стефанія і Френк Вовковичі, Мирон і Уляна Баб'юки, Катерина Лялька, Мирон і Галина Тицькі, Євген Кулик, Frank and Shirley Trotto, Петро і Марія Лещини; **по 20 дол.** – Марія і Катерина Свереди, Peter and Christine Wagenblaus, Микола і Зоя Литвинці, Іван Шурина, Daria Kompaniec, Михайло і Дарія Лесиви, Микола і Марія Лилаки, Василь і Варвара Білани, Йосиф і Марія Костиви, Ірена Адамчук, Катерина Кузиляк, Марта Харамбура, Greg Klodzinski, Галя і Теодозій Пришляки, Марія Кахникевич; **15 дол.** – Лідія Захарків, **по 10 дол.** – Марія Сипняк, Анастасія Лучанко, Стефан і Емма Адамчуки, Ольга і Нестор Червінські, Катерина і Іван Лялюки, Олекса Лобос, Таня Лаба, Тамара Гривняк, Ліда Ріпка, Тетяна Лехновська, Михайло Білосіп, Катерина Панич.

Разом 2,180 дол. (через 47-й Відділ).

Марія Костів, скарбник 47-го Відділу СУА.

У світлу пам'ять **Сяні Савчук** замість квітів на могилу складаємо **50 дол** на допомогу хворим дітям в Україні (через 83-й Відділ СУА). Шановній Наді Савчук із родиною висловлюємо сердечні співчуття.

Богдана і Володимир Слижі.

56-й Відділ СУА у Норт-Порті, Фл. склав **250 дол** на допомогу сиротам в Україні.

Орися Зінич, скарбник Відділу.

12-й Відділ СУА у Пармі, Ог. склав **250 дол.** на допомогу сиротам в Україні.

Марійка Василина, референтка суспільної опіки.

У світлу пам'ять **бл. п. Володимира Кріси**, чоловіка моєї дорогої товаришки Ірени, складаю **100 дол.** (через 83-й Відділ СУА) для допомоги хворим дітям в Україні. Ірені висловлюю глибокі співчуття.

Наталка Дума.

Замість квітів на могилу **бл. п. Олени Перецької** родина і приятелі склали **1,025 дол.** на допомогу „Бабусям” і сиротам в Україні; **по 100 дол.** – Дарія і Любомир Карп'яки, Христина Дяченко, Стефа і Ігор Королі, Христина і Роман Логуші, Аня Шалауга, Уляна і Роман Рондяки; **по 50 дол.** – Марія Логуш, Корнелія Прибула, Зеня і Роман Прибули, Соня і Давид Вільсони, Віра і Зенон Захарі; **40 дол.** – Кеті і Стефан Логуші; **по 25 дол.** – 115-й Відділ СУА, 81-й Відділ СУА, Наталка і Майкл Теглері; **по 20 дол.** – Катя і Петро Безверхі, Марта Наконечна, Олена Папіж.

Разом 1,025 дол. (500 дол. призначено для сиріт в Україні, 525 дол. для допомоги „Бабусям” в Україні).

Щиро дякуємо!

Дочка Аня Перецька-Шалауга (11-й Відділ СУА), онучка Надя Шалауга-Юзич (115-й Відділ СУА).

У світлу пам'ять **бл. п. Омеляни Рогожі** замість квітів на могилу складаю **50 дол.** (через 83-й

Відділ СУА) для допомоги сиротам в Україні.

Ігор Гриневич.

Замість квітів на могилу **бл. п. Омеляни Рогожі** складаємо **100 дол.** для допомоги сиротам в Україні.

Марта Коломиєць і Данило Яневський.

Разом за травень 3,565 дол.

ДОПОМОГА „БАБУСЯМ” В УКРАЇНІ

У світлу пам'ять **бл. п. Ірени Копач** складаємо **25 дол.** для „Бабусь” в Україні.

George and Elbe Voorheese.

56-й Відділ СУА в Норт Порті, Фл. склав **250 дол.** „Бабусям” в Україні.

Орися Зінич, скарбник Відділу.

12-й Відділ СУА у Пармі, Ог. склав **250 дол.** „Бабусям” в Україні.

Марійка Василина, референтка суспільної опіки.

Зі збірки у пам'ять **бл. п. Олени Перецької 525 дол.** призначили „Бабусям” в Україні.

Разом 1,050 дол.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

Пожертви за травень 2006 р.

У двадцяту річницю Чорнобильської катастрофи членки 49-го Відділу СУА ім. Ольги Басараб у Боффало, Н. Й., на засіданні Відділу 27 квітня ц.р. ухвалили скласти **500 дол.** для лікування потерпілих дітей.

За 49-й Відділ СУА Уляна Лоза, голова Відділу, **Глорія Лонг**, скарбник.

У першу річницю (17 і 18 травня) відходу у вічність наших дорогих батьків **бл. п. д-ра Зенона і бл. п. Стасі Жизномирських** складаємо **100 дол.** на допомогу дітям Чорнобиля.

Іван і Ірина Жизномирські.

У двадцяту річницю Чорнобильської трагедії **33-й Відділ СУА у Клівленді, Ог.** провів збірку і склав **700 дол.** на Фонд Чорнобиля СУА.

Лукія Гриців, голова 33-го Відділу СУА.

56-й Відділ СУА, Норт Порт, Фл. склав **250 дол.** на Фонд Чорнобиля СУА.

Орися Зінич, скарбник 56-го Відділу СУА.

У світлу пам'ять **бл. п. Андрія Закревського** на допомогу дітям Чорнобиля склали: **100 дол.** – Стефанія Шипула, **25 дол.** – Лідія Андрусишин.

Разом 125 дол. (через 83-й Відділ СУА).

Лідія Закревська, скарбник 83-го Відділу СУА.

Разом 1,675 дол.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Сердечно дякуємо довголітній членці 22-го Відділу СУА в Чикаго спонзорів стипендістів СУА шановній Ліні Басюк за створення 10-тисячного Стипендійного Фонду ім. Еміліяна та Ліни Басюків при Стипендійній акції СУА. Згідно з бажанням добродійки Фонд призначений на щорічні стипендії двом студентам в Україні (по 220 дол.).

Цей княжий дар віддзеркалює не тільки надзвичайне розуміння важливості освіти, але й підкреслює велику потребу підтримки молоді в Україні. Спасибі Вам за добре серце!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

2005 р. призначено 569 стипендій.

Завдяки жертвовності спонзорів та добродіїв, Стипендійна акція СУА завершила 2005 рік призначенням 569 стипендій, у тому числі 112,275 дол. для 444 студентів в Україні. Цього року 115 студентів закінчили навчання.

Щиро вітаємо їх та їхніх спонзорів!

Щиро дякуємо **Дарії Колатало**, довголітній членці 70-го Відділу СУА в Пассейку, Н.-Дж., за чудові прикраси у формі листків, квітів і ін., прибуток з яких призначений для стипендій дітям під опікою Стипендійної акції СУА.

Дякуємо директорові Інституту Катехиток Серця Ісусового та Колегії св. Ольги у Бразилії **Вірі Лозовій** за писанки. У Колегії св. Ольги виховуються дівчата українського походження (5-6-те покоління народжених у Бразилії), багато з них є стипендістами СУА. У Південній Америці навчальний рік почався у березні і тепер ми виплачуємо стипендії до Бразилії та Аргентини.

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ

1,000 дол. д-р Іванна Ратич (65); **820 дол.** – Ірена і Лев Кушнірі (67); **по 500 дол.** – Еххон Mobil Volunteer Involvement Program, д-р Дарія Новаківська-Ліса (54), Taras and Julianne Sherelavy (99), **460 дол.** – д-р Орест Р. Городиський, Ог.; **440 дол.** – 50-й Відділ СУА Міч.; **по 350 дол.** – д-р Стефан і Тамара Тимкови (78), 106-й Відділ СУА Кон.; **330 дол.** – 1-й Відділ СУА, Н.-Й.; **320 дол.** – Stephen and Olga Pryjmak (98); Olga S. Bertsch (99), Люба і Данило Більовщуки (98); **255 дол.** – 13-й Відділ СУА, Па.; **250 дол.** – Mass Mutual Matching Gift, СТ.; **220 дол.** –

Дарія і Ігор Шусти (90); **200 дол.** – Лідія і Зенон Сінгури; **158.16 дол.** – Мирон Кравчук (98) через BMS United Way; **150 дол.** – Michael Shubiak, NY; **110 дол.** – Оля Гронь (56); **по 100 дол.** – Mike Mackin, CA., George and Victoria Mischenko (98), д-р Денис і Мирослава Стахови (65); **по 60 дол.** – Daniel Bazarko thru BMS United Way (98), 26-й Відділ СУА, Міч.; **по 50 дол.** – Дарія Дика, Rusell Spikula, NC, Martha Wiegand, OH; **21 дол.** – Рената Бігун (28); **15 дол.** – Дарія Мазурик (98) через BMS United Way; **10.50 дол.** – John Wasylyk (98) through BMS United Way; **10 дол.** – Віра Гнатюк (26), Анна Коваль (26), Катерина Мельник (26), Емілія Пашкевич (26).

Складаю другу частину збірки на Стипендійний Фонд від 49-го Відділу СУА в Баффало, Н.-Й.

Разом 1,565 дол.

З РІЗНИХ НАГОД

1,000 – from Vera Grushetzky in memory of Pauline Zuk Swist; **100 дол.** – 49-й Відділ СУА, Баффало Н.-Й.; **по 50 дол.** – Ореста Перейма, Анна Поліщук, Неоніля Сайкевич, Емілія Святківська; **30 дол.** – Тетяна Паславська; **25 дол.** – Оксана Бережницька; **20 дол.** – Дмитро Яремко.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ...

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Михайла Салдита** складаємо **190 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 49-й Відділ СУА): **80 дол.** – Іня, Юрій і Мирон Салдита; **50 дол.** – Лідія Козак; **30 дол.** – Уляна Лоза; **20 дол.** – Оксана Печончик; **10 дол.** – Марія Маланяк.

Оксана Салдит, референтка стипендій 49-го Відділу СУА, Баффало, Н.-Й.

Замість квітів на могилу **бл. п. Любомира Ратича** складаємо **100 дол.** на навчання сиротам в Україні через Стипендійну акцію СУА (через 83-й Відділ СУА). Дорогій родині висловлюємо найщиріші співчуття. **Лідія і Ярослав Черники.**

Замість квітів на могилу **бл. п. Івана Вовка**, довголітнього спонзора Стипендійної акції СУА, склали (через 33-й Відділ СУА): **50 дол.** – Александер і Ірена Михаюки; **25 дол.** – родина Малюц, Рене і Давид Маразони.

Лукія Медицька, скарбник 33-го Відділу СУА, Огайо.

Складаємо **200 дол.** для стипендії студентові української філології у пам'ять улюбленого чоловіка шановної Лесі Храпливої Щур **бл. п. Ореста Щура** (Лондон, Онтаріо, Канада).

Марта і Тетяна Доберчаки.

Продовження на стор. 36.

Меланія ПАВЛЕНКО

СЕРПНЕВА НІЧ

Небо народжує зорі
В ніченьки під крилом.
Місячна повинь прозора
Мрії колише веслом.
Поле радіє житом,
Радість пливе у даль.
Колос, зерном налитий,
Тче золоту вуаль.

Дмитро ПАВЛИЧКО

НАШ ПРАПОР

Небеса блакитні
Сяють з глибини,
А пшеничні й житні
Мерехтять лани.

Образ цей не зблідне,
Хоч минуть жнива.
Це знамено рідне –
Злото й синява.

Прапор наш, як літо,
В сонці майорить –
По долині жито,
По горі блакить.

ЛІТНІЙ РАНОК

Тепле сонечко встало пишно,
одягається розкішно
в яр і золото долина, –
встань і ти, моя дитино!

Ранку тратити не треба;
дочувайся: із-під неба
пісня жайворонка ллється –
то привіт тобі несеться!

Подивися на рослину:
кожну квітку і травину
криє чистая сльозинка –
діямантова росинка.

Вітерець на тебе дише,
джерегелями колише,
на вушко тобі шепоче,
щоб вставала ти охоче.

Лідія НОВИКОВА

ЛІТО

За крутими берегами
Пахне сіно полями,
На ромашці бджілка спить,
З неба капає блакить.

Явори лоскоче вітер,
Розплітає вербам віти,
Літо шепче до води:
– Я прийду іще сюди.

Лідія НОВИКОВА

ВОЛОШКИ

Волошки у полі,
Волошки у житі,
Волошки в очах твоїх,
Повних блакиті.
Волошки омили
Ранкові роси,
Волошки – у чорні
Заплетено коси.
Зі мною завжди
Моя мила, привітна.
Волошка –
Як хусточка неба –
Блакитна.

Ярослав Стадник. «Волошки». Пастеля, 1991.

ПОЖЕРТВИ ЗА ТРАВЕНЬ

5,000 дол. – Стефан і Володимира Сливоцькі (64); **1,000 дол.** – д-р Дарія Новаківська Ліса – додаток до Тривалого Фонду (54); **по 450 дол.** – Уляна Кобзар (18), 83-й Відділ СУА, Н.-Й.; **по 440 дол.** – 54-й Відділ СУА, Делавер, 56-й Відділ СУА, Фл., 76-й Відділ СУА Міч.; **по 350 дол.** – Зеновія Кулинич, Меланія Г. Маззорана (98); **по 220 дол.** – Patrick & Elizabeth Greber (98), Віра Левицька (64), Nadia Zubrik; **по 200 дол.** – Наталія Даниленко (90), Іванна Головата (56), М. Орися і Юрій Яцусі (98); **150 дол.** – Ігор Стругинський; **по 100 дол.** – Оксана С. Біскуп (3), Люба Васьків; **21 дол.** – Рената Бігун (28); **20 дол.** – Viktoria Nyer (98).

З РІЗНИХ НАГОД

Dear UNWLA, Inc., Please find a donation of **\$50.00** in memory of **Eugene Iwanciw** for the Scholarship Program. Sincerely Yours, **Gloria Edynak/Mace**.

Замість дарунків у День Матері діти Іванни Головатой склали **200 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 56-й Відділ СУА, НортПорт, Фл.); **по 100 дол.** – Christina Holowata Schlesinger; **50. дол.** – Martha H. Garcia and K.R. & A. I. Hilderbrand.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка Стипендійної акції СУА.
М. Орися Яцусь, скарбник стипендійної акції СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за листопад 2005

(Закінчення, поч. у березневному числі.)

У першу річницю смерти мого чоловіка, бл. п. Михайла Савицького складаю **3,000 дол.**

Марія Савицька.

У пам'ять бл. п. Христини Навроцької складаю **25 дол.**

Олена Качала.

У пам'ять бл. п. Оксани Белендюк складаю **25 дол.**

Олена Качала.

У пам'ять бл. п. Христини Пеленської складаю **50 дол.**

Анна Бойчук.

У пам'ять мого чоловіка, бл. п. Олександра Білевича складаю **50 дол.** на потреби УМ.

Ірена Білевич.

З НАГОДИ

З нагоди 80-ліття заснування 1-го Відділу СУА складаємо **1,000 дол.**

Василь і Анна Сєранти.

Пожертви за березень 2006

ТРИВАЛІ ФОНДИ

На новостворений Тривалий Фонд ім. Мирослава і Надії Троянів **5,000 дол.** склали **Мирослав і Надія Трояни.**

На Тривалий Фонд ім. Ярослава і Надії Бігунів **200 дол.** склала **Надія Бігун.**

ПОЖЕРТВИ

5,000 дол. – Володимир Скоцький; **3,000 дол.** – д-р Зенон і Надія Матківські; **1,001 дол.** – Ігор Слабичський; **1,000 дол.** – Мирон і Уляна Баб'юки; **по 500 дол.** – Ада Кулик, проф. Володимир Петришин; **300 дол.** – Mr. & Mrs. Nickolas Deychakiwky (Charles Stewart Mott Foundation); **по 250 дол.** – 118-ий Відділ СУА, 106-ий Відділ СУА; **по 200 дол.** – Ярослав Бігун, д-р Ігор і Варвара Цегельські; **по 100 дол.** – Ігор Зварич і д-р Марта Лопатинська, Христина Брикович (Morgan Stanley Corp.), Іриней і Оксана Ісаїви, Наталія Сигіда, Василь Никифорок, Теодор Романюк, Вася Гординська, Анна Білевич, Теодозій Коляса, Анна Малюца, 71-ий Відділ СУА, Петро і Анна Світніцькі, д-р Олександр Стрільбицький; **60 дол.** – Галина Корсунь; **59 дол.** – Leslie Ogan; **по 50 дол.** – Юрій і Марія Штогрини, Люба Кінах, Ольга Процик (через 63-й Відділ СУА); **30 дол.** – Петро Пливак; **по 25 дол.** – Igor Runkovsky (Morgan Stanley Corp.), Robert & Martha Torieli, A.M.S. Meeks, Ірена Пашковська, Іван Стойко, Олександра Юзенів, Теодозія Брикович; **по 20 дол.** – Дора Рак, Юрій Олійник, Вероніка Ціропалович, Марія Гаврилук; **по 15 дол.** – Михайло Бохно, Анна Максимович; **по 10 дол.** – Євген Савчин, Леся Гураль, Марія Оксана Бачинська, Марія Слободян, Андрій Стахнів; **5 дол.** – Стефанія Квасовська.

Закінчення в наст. числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— українськомовна секретарка
— англомовна секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільна членка
— вільна членка

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— здоров'я і довкілля

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерзі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чикаго
Галина Шулевська — Нова Англія
Люба Кушнір-Дріянська — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Надія Цвях — членка
Марія Томоруг' — членка
Анна Рак — членка
Лідія Закревська — заступниця членки
Леся Гой — заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Maria Tomorrow
Christina M. Jarema
Roma Shuhan
Renata Zajac
Kateryna Nemyra
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary (ukr.)
— Corresponding Secretary (engl.)
— Financial Secretary
— Treasurer
— Press
— Member-at-Large
— Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Ulena Kobzar

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Maria Havryluk

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwoman
— Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Health and Environment Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Halyna Shulewsky — New England
Luba Kushnir Dryansky — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Nadia Cwiach — Member
Maria Tomorrow — Member
Anna Rak — Member
Lidia Zakrewsky — Alternate
Lesia Goj — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

АЛБОМЪ УЗОРОВЪ ДЛѢ ВЫШИВАНІЯ ПО КАНВѢ, СОСТАВЛЕННЫЙ ПО ОРИГИНАЛЬНЫМЪ РИСУНКАМЪ Ю. ДРЕМЛЮГА.

Табл. № 14.

РИСУНОКЪ СОСТАВЛЯЕТЪ СОБСТВЕННОСТЬ А. Ф. МАРКСА въ С.-Петербургѣ.

Ю. Дремлюга

АРТИСТЪ ТАВ. А. Ф. МАРКСА, СЛѢД. СР. ПОДЪЯЧЕСК. № 1

Из колекції Євгенії Бачинської-Федусевич.